«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

МЕТА ЧАСОПИС

6/203 Червень 2024

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Митрополит Львівський подякував благодійній організації «Допомога Церкві в потребі» за багатолітню підтримку нашої Церкви

31 травня Львівську духовну семінарію відвідали особливі гості – президентка благодійної організації «Aid to the Church in Need» («Допомога Церкві у потребі») Regina Lynch із офіційною делегацією.

Зустріч з гостями розпочалася з привітання віце-ректора семінарії о. Михайла Лесіва, який подякував гостям за відвідини та постійну підтримку.

Високопреосвященний владика Ігор, Архиєпископ та Митрополит Львівський, подякував благодійній організації за багатолітню підтримку нашої Церкви й семінарії зокрема. «Ми молимося за наших благодійників та пам'ятаємо про вас», – запевнив владика Ігор та закликав усіх присутніх: «Молімося, щоб Господь якнайшвидше завершив війну».

Брати Роман Дмитрів (V курс), Назар Винницький (II курс) та Богдан Коваль (II курс) розповіли про те, як проходить навчання й духовна формація семінаристів у часі війни, а також те, яку діяльність здійснюють брати у семінарійних організаціях.

Пані Regina Lynch подякувала за запрошення й запевнила у молитовній підтримці семінарії та України й попросила семінарійну спільноту пам'ятати про них у молитвах: «Будьте впевнені в наших молитвах та наших благодійниках. Згадуйте в молитві про наших меценатів та працівників організації».

На завершення отець Михайло Лесів вручив гостям подарунки, а семінарійний хор заспівав молитву за Україну «Боже великий, єдиний».

На формаційній зустрічі священників обговорили тему «Богослов'я тіла св. Івана Павла II»

14 травня 2024 р. у Львівській духовній семінарії у рамках діяльності Інституту постійної формації відбулася формаційна зустріч духовенства Львівської Архиєпархії УГКЦ на тему «Богослов'я тіла св. Івана Павла II: євангеліє III-го тисячоліття».

Доповідачем даної теми була п. Орися Уська, котра є доктором католицького богослов'я. У своїй доповіді наголошувала про богослов'я тіла святого Івана Павла II, яке пропонує бачення того, що означає бути вповні людиною, бути чоловіком і жінкою, а також біблійної аналогії подружньої любові глибоко створеними на Божий образ.

Доктор богослов'я, п. Орися Уська наголосила: «Ми всі покликані до життя в повноті, в єдності духа і тіла, в глибокому інтимному зв'язку з Богом, а також між собою. Тому Теологія Тіла адресована до людей усіх станів: самотніх, одружених, священників, монахів і монахинь, усіх від 18 років і без верхньої межі у віці, з різним досвідом духовного життя і практик віри чи взагалі без них».

У травні 14 пар наречених отримали сертифікати про завершення передподружніх навчань

25 травня завершились травневі передподружні навчання при референтурі родини Львівської архиєпархії. Про це повідомляє референт у справах родини о. Михайло Пазиняк.

«Сьогодні наречені прослухали два предмети – «Біоетика» та «Відповідальне батьківство і материнство». Наречені дізналися багато нового матеріалу, зокрема про природні методи плідності, які Церква заохочує використовувати в подружжі», – розповів о. Михайло.

«У відгуках наречені подякували за нові знання, написали, що «дізналися багато нового», і «всі предмети сподобались. Дуже цікаві лекції»; «цікаво було розказано про мету шлюбу та поради для вирішення сімейних проблем»; «цікава була лекція з канонічного та цивільного подружнього права», – ствердив референт архиєпархії у справах родини.

«Дякую нареченим за участь в навчаннях що чемно відвідували і вчились, ставили лекторам багато питань, працювали в парах на «психології нареченства, розбирали графіки на відповідальному батьківстві. Надіюся, що це допоможе Вам зміцнити Ваше майбутнє подружжя!» – додав о. Михайло Пазиняк.

Пресслужба Львівської Архиєпархії УГКЦ

Владика Володимир взяв участь в урочистостях у Мюнхені

У неділю, 26 травня, у Катедральному соборі Покрову Пресвятої Богородиці та святого апостола Андрія у Мюнхені, за участі єпископа-помічника Львівської архиєпархії Володимира відбулася урочиста Архиєрейська Літургія, яку очолив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав із нагоди 65-річчя Апостольського екзархату для українців в Німеччині та Скандинавії. Із Главою Церкви співслужили архиєреї УГКЦ, зокрема члени Постійного Синоду, та чисельно зібране духовенство.

Під час проповіді Блаженніший Святослав нагадав усім слова Патріарха Любомира про те, що будь-який ювілей завжди є доброю нагодою, і закликав присутніх пригадати минуле, поглянути у вічі сьогоденню, а також дивитися вперед, у майбутнє.

У будинку воїна відбулося вручення відзнак Ордену святого Пантелеймона

23 травня, з нагоди Дня героїв, за участі єпископа-помічника Львівської архиєпархії Володимира, у Будинку воїна під час зустрічі регіональної ради Ордену св. Пантелеймона, членом якої є владика Володимир, відбулося вручення дипломів та почесних грамот цього Ордену.

У вітальному слові владика Володимир підкреслив героїзм медиків у часи пандемії та в час війни. Архиєрей подякував медичним працівникам за служіння, зауваживши, що на цій зустрічі панує родинна атмосфера, позаяк медичні працівники зібралися в одну родину.

Від імені Архиєпископа і Митрополита Львівського Ігоря владика Володимир вручив грамоту Зеновію Масному з нагоди 25-річчя професійної діяльності на посаді головного редактора часопису «Народне здоров'я». «Хай ваша праця приносить радість і щедрі плоди, а Всемилостивий Господь обдаровує вас духовними дарами, благословить міцним здоров'ям, наділить витривалістю духа на дорозі життя для нашої перемоги, добра народу та слави Божої», – мовиться у митрополичій грамоті.

«Найбільший героїзм – віддати життя за ближнього», – владика Володимир з нагоди Дня Героїв

З нагоди Дня Героїв, 23 травня, на Личаківському кладовищі, за участі єпископа-помічника Львівської архиєпархії Володимира, відбулося молитовне вшанування Героїв України. Духовенство, представники влади, військових та різних громадських організацій помолилися поминальну панахиду, запалили лампадки та поклали квіти на Марсовому полі, а також на полях почесних поховань №67 та №76 Личаківського кладовища.

«Сьогодні відзначаємо пам'ять Героїв. Звичайно думаємо про Героїв і про тих людей, які немовби торували шлях до нинішнього дня», – зазначив владика Володимир й наголосив, що героїзм – це не питання лише минулого. Навіть не питання далекої перспективи чи майбутнього, а, на його переконання, – це також питання сьогодення.

«Дуже багато є можливостей і вимірів, щоб бути героєм. Наприклад, бути порядною людиною – це вже героїзм. Йти проти течії суспільства у певних моральних вартостях – також героїзм. Проте найбільшим героїзмом кінцево є те, коли хтось віддає життя за іншого. Ми є на місці поховання наших захисників. Дякуємо їм за їхній героїзм», – ствердив владика Володимир.

Владика Володимир взяв участь в «Католицьких днях» у Німеччині

29 травня у м. Ерфурт (центрально-східна частина Німеччини) 103-й раз розпочалися «Католицькі дні» («Katholikentag»). Цього року з благословення Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава делегатом від Української Греко-Католицької Церкви був єпископ-помічник Львівської архиєпархії Володимир Ґруца у супроводі протодиякона Назарія Яруніва та економа Львівської архиєпархії о. Володимира Ольшанецького.

Цьогорічне гасло дискусійного майданчику католиків – «Людина миру має майбутнє».

«Сьогодні на площі перед Катедральним собором Пресвятої Богородиці Ерфуртської – головним храмом Ерфуртської дієцезії Римо-Католицької Церкви у Німеччини – відбулося урочисте відкриття цього заходу. Впродовж дня було прийняття делегатів цивільною владою. Загалом буде багато різних майданчиків для зустрічей, де себе представлятимуть різні єпархії та церковні установи. Проте тема миру на першому місці»,— розповів владика Володимир.

Довідка:

«Katholikentag» («День католиків») в Німеччині був започаткований 1848 року як «Загальні збори Католицької асоціації Німеччини». Форум має переважно дискусійний характер і відзначається соціальним виміром. Останніми десятиріччями він став основним суспільним заходом німецьких католиків, який збирає десятки тисяч учасників для поглиблення віри, богословських знань, обговорення проблем сучасної віруючої людини та Церкви не тільки з Німеччини, але й з усього світу. Під час конґресу, що відбувається один раз на два роки, проводяться численні конференції, зустрічі, різноманітні релігійні, культурні, наукові, суспільно-політичні та духовні події. Попередній такий захід відбувся у травні 2022 року.

Молодь Львівської архиєпархії поставила «Крапку» у навчальному році та обрала кращу спільноту року

Молодіжна комісія Львівської архиєпархії провела підсумкову зустріч для молодіжних спільнот «Крапка» та нагородила кращу молодіжну спільноту 2024 року. Про це повідомляють у Комісії у справах молоді Львівської архиєпархії.

Голова комісії о. Орест Єлізаров представив проєкти, що вже втілені, та плани на подальші місяці. Також слово мав голова Патріаршої комісії у справах молоді о. Ростислав Пендюк, який наголосив: «Християнська спільнота не може бути бездіяльною».

На завершення о. Орест нагородив переможців конкурсу «Спільнота року»:

1 місце – Марійська дружина храму Вознесіння;
2 місце – аніматори ВіО;
3 місце – «Світло для світу».

Метою «Крапки» є зібрати лідерів християнських молодіжних спільнот та організацій Львівської архиєпархії в кінці року для звітності щодо їхньої діяльності протягом року, а також для спільного ділення досвідом.

У Львівській архиєпархії відбувся турнір інтелектуальної гри: «Хто? Де? Коли?»

25 травня у Львівській архиєпархії відбувся єпархіальний турнір інтелектуальної гри: «Хто? Де? Коли?». Захід проходив у стінах Львівської духовної семінарії Святого Духа.

Змагання відбувалися серед парафіяльних катехитичних шкіл у двох вікових категоріях: 9-13 років та 14-17 років. Переможцями стали команда «Позитивчики» Поморянського деканату та команда «Острів любові» Сихівського деканату. Переможці візьмуть участь у змаганнях на патріаршому рівні.

Завершився IV З'їзд мирян УГКЦ

У Кам'янці-Подільському завершився IV З'їзд мирян УГКЦ. Про це повідомила Комісія УГКЦ у справах родини і мирян.

Головною метою було напрацювання двох документів: Звернення IV З'їзду мирян Української Греко-Католицької Церкви до всіх християн і людей доброї волі та до представників влади всіх рівнів в Україні. Робочий документ як дороговказ щодо дій мирян і клиру в Церкві та державі в галузі сімейної та освітньої політик буде опублікований згодом.

Мета напрацювань – заохотити мирян УГКЦ активно сприяти змінам в Україні щодо появи просімейної політики та впровадження у шкільній програмі предметів морального і духовного змісту.

З'їзд мирян прийняв рішення започаткувати в лоні УГКЦ процеси, які, можливо, також зацікавлять інші конфесії.

Департамент інформації УГКЦ

Дві групи тернопільських капеланів здійснили духовну місію в зону бойових дій

Священнослужителі Тернопільсько-Зборівської архиєпархії УГКЦ не полишають без духовної опіки захисників і захисниць в обставинах загострення військових дій. Вчергове, із благословення Архиєпископа та Митрополита Тернопільсько-Зборівського Василя, капелани провели духовну місію на сході України.

Місія розпочалася з освячення транспорту для ЗСУ на території Тернопільської духовної семінарії, яку здійснили митрополит Василь та єпископ-помічник Володимир. Відтак священики, розділившись на дві групи, вирушили у дорогу в зону бойових дій. Капелани за тиждень подолали понад 1500 км по лінії фронту, аби відвідати військових, підтримати їх на дусі, уділити їм Святі Таїни Сповіді та Пресвятої Євхаристії й засвідчити, що Церква про них пам'ятає та молиться.

Священики побували в місцях дислокації військових підрозділів на Херсонщині, Запоріжжі, Донеччині та Харківщині. Завдяки жертводавцям архиєпархії були передані два евакуаційні автомобілі й інші засоби для полегшення захисту української землі.

У дві місійні групи входили о. Роман Дутчак, о. Тарас Зрайчик та о. Олександр Фарелюк, а також о. Іван Гуменюк, о. Євген Зарудний та о. Андрій Чернецький.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архиєпархії

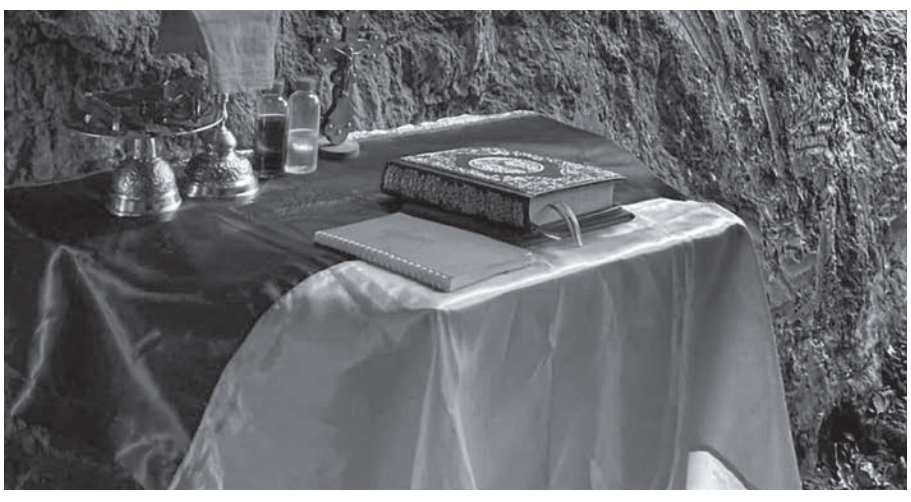

З'їзд в'язничних капеланів УГКЦ: вдосконалення служіння суспільної реінтеґрації

23 травня завершився з'їзд Пенітенціарного душпастирства УГКЦ, який став знаковою подією в розвитку служіння суспільної реінтеґрації в Україні. 25 капеланів, які взяли участь у з'їзді, отримали сертифікати тренерів-експертів із питань первинної допомоги потребуючим особам та їх супроводу у процесі повернення до життя в суспільстві.

З'їзд в'язничних капеланів УГКЦ тривав протягом чотирьох днів у Патріаршому домі у Львові, де капелани отримували кваліфікацію експертів і тренерів для парафіяльних священиків та волонтерів церковних громад. Курс підготовки охоплював три частини: психологічну, правову та соціальну.

З'їзд поблагословив владика Михайло Колтун, єпископ Сокальсько-Жовківський, керівник Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ, напередодні початку Міжнародного паломництва військових до Люрда. Тренерами для капеланів послужили: щодо пенітенціарної психології – д-р Тамара Кушніпрова, щодо правових питань – маґістр Олег Панчук, щодо питань соціальної реінтеґрації – ієромонах Олег Федоренко, СДБ.

Подія стала значним кроком уперед у розвитку служіння суспільної реінтеґрації в УГКЦ. Завдяки здобутим знанням і навичкам капелани та парафіяльні громади зможуть ефективніше допомагати людям, які потребують підтримки на шляху повернення до повноцінного життя в суспільстві.

Пенітенціарне душпастирство УГКЦ

Глава УГКЦ подякував священикам із Німеччини та Скандинавії за служіння

23 травня в Мюнхені відбулася зустріч Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава та владик Постійного Синоду УГКЦ зі священиками, які душпастирюють у Німеччині та країнах Скандинавії. Подія відбулася в катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці з нагоди 65-річчя проголошення Апостольського екзархату.

На зустріч до Мюнхена приїхало близько 50 священиків із різних куточків Німеччини, а також зі Швеції й Ісландії. Участь ній взяли також сестри-служебниці, які служать в екзархаті.

На початку Глава УГКЦ очолив молебень до Пресвятої Богородиці у співслужінні з єпископами Постійного Синоду. Апостольський екзарх владика Богдан Дзюрах привітав Патріарха і членів Постійного Синоду; відтак відбулося родинне спілкування духовенства екзархату із Главою та єпископами УГКЦ, яке розпочалося із представлення кожного священика.

Глава УГКЦ заявив, що пишається своїми священиками, зокрема тими, котрі під бомбами в Україні залишаються з людьми. Також подякував за віддане служіння душпастирям у Німеччині та країнах Скандинавії.

З нагоди 65-річчя Апостольського екзархату владика Богдан нагородив священиків, диякона і сестер-монахинь грамотами, а канцлера екзархату о. Андрія Химчука іменував протоієреєм із правом носити золотий хрест із прикрасами. Крім того, патріарші грамоти вручили отцям-деканам. Кожен священик отримав від Блаженнішого Святослава книжку його щоденних відеозвернень у перший рік повномасштабної війни «Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться!», а від владики Богдана Дзюраха – пам'ятну медаль із нагоди 65-річчя екзархату. Для єпископів Постійного Синоду в екзархаті також приготували подарунок – панагію з мозаїчним зображенням Богородиці Оранти з апсиди катедрального собору в Мюнхені.

Варто зазначити, що Апостольський екзархат для українців візантійського обряду в Німеччині та країнах Скандинавії є найстаршим екзархатом в УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ привітав владику Богдана Манишина з 10-річчям єпископської хіротонії

24 травня єпископ-помічник Стрийської єпархії Богдан Манишин відзначив 10-річчя єпископської хіротонії. З цієї нагоди Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав привітав єпископа.

Предстоятель зазначив, що святкування цього ювілею – це велика подія і знак Божого благословення для Української Греко-Католицької Церкви. Відтак наголосив, що цю знаменну дату владика Богдан відзначає, «коли на землях України триває загарбницька війна, а Стрийщину тиранять російські ракети і дрони».

«Ваше служіння як єпископа в цих важких умовах є нагодою кріпити віруючий люд вічним Божим словом надії, – підкреслив Блаженніший Святослав і додав: – Для нашого співбрата і правлячого владики Тараса Ви стали добрим помічником, а для вірян, особливо наших воїнів, – носієм Божої любові і Його вічного миру та перемоги».

Департамент інформації УГКЦ

У Мюнхені презентували німецький переклад Катехизму УГКЦ

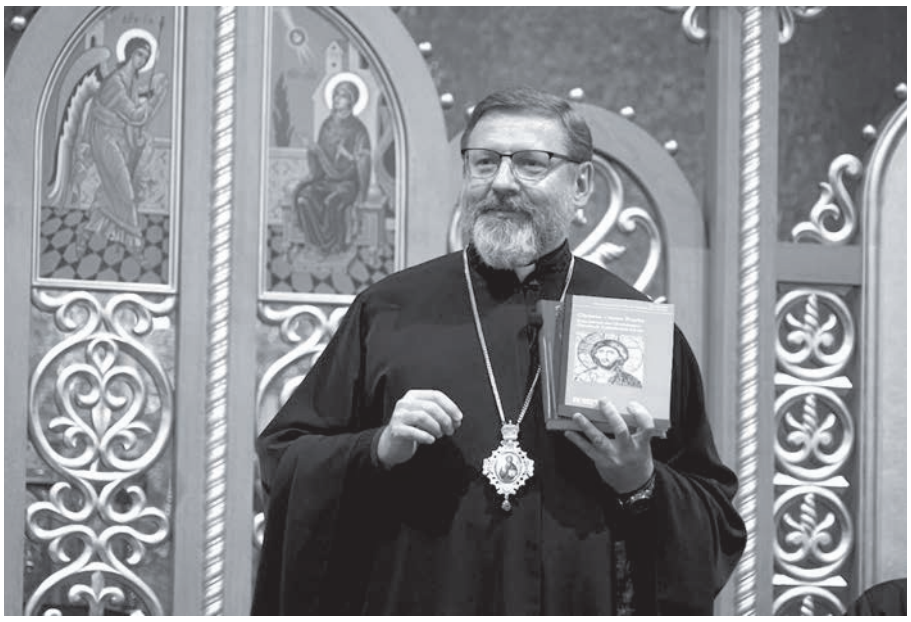

25 травня в Мюнхені відбулася презентація німецького перекладу Катехизму УГКЦ «Христос – наша Пасха». Подія відбулася за участю Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава й академічної спільноти Католицького університету Айхштету в межах відзначення 65-річчя Апостольського екзархату для українців у Німеччині та країнах Скандинавії.

Модерував презентацію професор Українського католицького університету Олег Турій. Він ствердив, що Катехизм німецькою мовою – це плід зрілості УГКЦ і певна рефлексія над тим, яку віру сповідують греко-католики, які постанови виконують та як втілюють це в життя.

Про значення Катехизму, працю над перекладом, а також про розуміння цієї праці в ширшому контексті учасникам презентації розповів професор Католицького університету Айхштету, працівник Інституту богослов'я християнського Сходу, фахівець з історії та богослов'я Східних Церков д-р Томас Кремер.

Професор розповів, що перекладати Катехизм німецькою мовою розпочали о. Степан і п. Марія Шарко з Мюнстера. Відтак до цього процесу долучилася команда працівників і студентів кафедри Українського католицького університету Айхштету: Микола Витівський перекладав третю частину Катехизму і додатки та літургійні тексти, о. Геннадій Аронович – перекладач першої і другої частин Катехизму, а Іван Слюбик відповідав за пошук уже наявних перекладів святоотцівської та літургійної літератури німецькою.

На переконання Предстоятеля УГКЦ, презентація Катехизму німецькою мовою – це історична, духовна й інтелектуальна подія, позаяк Катехизм – це систематичний і повний виклад віри Христової Церкви. Це не щось тимчасове, а те, що належить до певної віри Церкви Христової.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ привітав владику Петра Лозу із 45-річчям

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав особисто та від імені Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви привітав владику Петра Лозу, єпископа-помічника Сокальсько-Жовківської єпархії, з нагоди 45-річчя від дня народження. «Разом із Вами заносимо до престолу Всевишнього наші молитви, дякуючи Йому за те, що покликав Вас на дорогу жертовної посвяти Церкві та рідному народові», – мовиться у привітанні.

«На жаль, свій день народження Ви святкуєте під час жорстокої війни в Україні, яку принесла до нас росія. Однак, як добрий пастир, Ви кріпите Божий люд, формуючи в нього стійкість у протистоянні злу», – ствердив Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав зустрівся з послом Нідерландів в Україні

4 червня Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав зустрівся з послом Нідерландів Йеннесом де Молем, який завершує свою дипломатичну місію в Україні. Зустріч відбулася в резиденції Глави УГКЦ у Києві.

Під час зустрічі Блаженніший Святослав та посол Йеннес де Мол обговорили широкий спектр питань, зосередившись на причинах російської агресії і шляхах досягнення миру в Україні, гуманітарній ситуації та ролі Нідерландів і УГКЦ у підтримці українського народу.

Пан Йеннес, який під час перебування в Україні спеціально вивчив українську мову, наголосив на своїй підтримці України та запевнив у подальшій допомозі з боку Нідерландів. Він також висловив зацікавленість у продовженні співпраці з УГКЦ.

Блаженніший Святослав насамперед подякував панові послу за те, що вивчив українську мову, назвавши це «виявом великої поваги до нашого народу». Предстоятель також зазначив, що війна в Україні стала не лише боротьбою українців за існування, але й протистоянням двох проєктів майбутнього: імперського росії та мирного, демократичного України.

Глава УГКЦ розповів також про зусилля Церкви щодо духовної підтримки українців, зокрема через душпастирство горювання і зцілення ран війни, а також щодо надання гуманітарної допомоги й адвокації українського питання у світі. Він наголосив на важливості міжнародної солідарності з Україною.

Департамент інформації УГКЦ

«Дякую за ваше служіння Україні», – Папа Франциск на зустрічі з ректором УКУ

15 травня у Ватикані відбулася зустріч д-ра Тараса Добка, ректора Українського католицького університету (УКУ), зі Святішим Отцем Франциском. Перший офіційний візит ректора УКУ до Ватикану відбувся із благословення Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава.

Під час приватної аудієнції п. Тарас Добко подякував Святішому Отцеві за молитви та підтримку України, зокрема нещодавно опубліковану папську буллу про Ювілейний рік, у якій Папа говорить про надію для сучасної людини. «Вістка про надію дуже важлива для України саме в цей час війни. Бачу Боже провидіння в тому, що 30 квітня мав зустріч зі спільнотою УКУ на тему «Бути спільнотою надії». Для мене, як ректора, одне з ключових завдань – плекати УКУ як спільноту надії та джерело надії для інших. Наша Церква і ми в УКУ покликані дарувати людям і народам надію, розвивати богослов'я надії в умовах війни та її наслідків», – зазначив ректор УКУ.

Пан Добко розповів Папі історію заснування та розвитку УКУ як освітньої інституції УГКЦ, бо «Церква вірила і вірить в освіту як джерело свого життєдайного служіння та трансформації суспільства». Ректор поділився зі Святішим Отцем свідченнями студентів УКУ в умовах війни, охарактеризувавши їх «людьми надії, які вірять у вічність». Ректор УКУ також розповів Святішому Отцеві про участь університету в душпастирській програмі УГКЦ для зцілення ран війни.

У свою чергу, Папа Франциск вказав на необхідність «плекати розум, інтелектуальну спроможність, але також серце людини та спроможність творити добро». «Ваші свідчення про надію в жахливій ситуації війни для мого служіння особливо важливі», – наголосив понтифік і подякував університетській спільноті за служіння українському народу, а особливо молодому поколінню.

На завершення зустрічі ректор УКУ попросив у Папи благословення для університетської спільноти: «Ми на новому етапі – просимо про благословення і підтримку від Папи Франциска». Після благословення Святішого Отця сторони обмінялися пам'ятними подарунками.

Секретаріат Глави УГКЦ у Римі

Представники України взяли участь у 64-му Міжнародному військовому паломництві до Люрда

24-26 травня проходило 64-те Міжнародне військове паломництво до м. Люрд (Франція), учасниками якого стали військовослужбовці зі 41 країни світу.

Традиційно до міжнародної молитви за мир долучилася також делегація з України, очолювана владикою Михайлом Колтуном, керівником Департаменту військового капеланства УГКЦ. До складу групи входили представники Міністерства оборони України, Служби військового капеланства ЗСУ, Служби військового капеланства НГУ, родини полеглих героїв, поранені воїни, курсанти та військові капелани.

Паломництво проходило під гаслом «Прийдімо до стіп Богородиці процесійно!». У духовному слові до прочан владика Михайло наголосив: «Сьогодні ми молимося тут, у стіп Богородиці, за зцілення наших ран, перемогу та справедливий мир, за наше майбутнє».

Під час церемонії закриття паломництва військовий капелан о. Ростислав Височан подякував усім організаторам за щорічне запрошення представників України до участі в цьому заході: «Наша присутність на цьому паломництві протягом останніх трьох років надзвичайно важлива для нас. Дякуємо за молитви, підтримку, дружбу, братерство та відчуття солідарності, яке ми тут переживаємо. Віримо, що наша спільна молитва за Україну та мир у світі подарує нам довгоочікувану перемогу».

Цього року, як і два попередні, під час паломництва в Марійському містечку Люрд особливу увагу приділяли Україні та її представникам. Зокрема, прапороносну ходу під час урочистого відкриття паломництва очолили українські військовослужбовці з жовто-блакитним стягом. Також усі учасники прощі виявляли велику повагу до представників з України та висловлювали вдячність за стійкість у боротьбі за свободу та відстоювання правди.

Департамент інформації УГКЦ

Папа футболістам з Хорватії: плекати духовні якості, щоб давати добрий приклад

«Індивідуальні дії – це важливо, фантазія, креативність... Але якщо переважає індивідуалізм, то вся динаміка руйнується і мета не досягається. Дякую, що даєте нам приклад командної роботи!» – сказав Папа Франциск, вітаючись із колективом національної збірної футболу з Хорватії, з яким він зустрівся перед загальною аудієнцією в середу, 5 червня.

Привітавши футболістів із призовим місцем, завойованим під час попереднього чемпіонату світу, Святіший Отець зазначив, що ця спортивна подія підтвердила, що футбол є глобальним явищем, здатним залучати численних людей та викликати емоції. «Я можу це засвідчити, бо походжу з країни, де все це переживається найвищою мірою», – сказав він, зауваживши, що саме командний вимір є тим, що він любить підкреслювати в спорті, бо він є «метафорою суспільного життя».

Однак, вів далі Папа, в грі не бракує й інших цінностей, як чесність, дружба, самоконтроль. «Щодо цього, ніколи не забувайте про те, що вболівальники, особливо молодь, віддзеркалюють вас у самих собі: ваша роль виходить за межі спортивної сфери і стає зразком успішного життя. Тому для вас важливо розвивати духовні та людські якості, щоб бути гарним прикладом», – наголосив Святіший Отець.

«Vatican News»

Папа запросив Східні католицькі Церкви до участі в Ювілейному році

У спеціальній Буллі з нагоди проголошення Звичайного ювілею 2025 року Святіший Отець Франциск закликав Східні католицькі Церкви «відчути себе особливо бажаними в Римі». Булла «Надія ж не засоромить» була опублікована у Ватикані 9 травня 2024 року з головним посланням Ювілейного року «Нагода для всіх відродити надію».

З особливим закликом до участі в Ювілейному році папа звернувся до Східних католицьких Церков. «Особливо я хотів би запросити до цієї прощі вірних Східних Церков, особливо тих, які вже перебувають у повному сопричасті з Наступником Петра», – мовиться у буллі. «Вони, які так багато страждали, часто аж до смерті, за свою вірність Христові та Церкві, повинні відчувати себе особливо бажаними в Римі, який є Матір'ю і для них і де зберігається так багато спогадів про їхню присутність. Католицька Церква, збагачена їхніми давніми Літургіями, богослов'ям і духовністю Отців, ченців та богословів, хоче символічно виявити їм і їхнім православним братам та сестрам свою гостинність у той час, коли вони вже йдуть своєю власною Хресною дорогою, адже часто змушені залишати свою батьківщину, свої святі землі, звідки насильство та нестабільність виганяють їх до безпечніших країн. Для них надія на любов Церкви, яка не покине їх, але піде за ними, куди б вони не потрапили, робить знамення Ювілею ще потужнішим».

Як альтернативу війні та витратам на озброєння Папа пропонує створити Всесвітній фонд для остаточної ліквідації голоду і розвитку найбідніших країн, «щоб їхні жителі не вдавалися до насильницьких або обманних рішень і не були змушені покидати свої країни в пошуках більш гідного життя».

«Нехай наступний Ювілей буде Святим роком, який характеризується надією, що не згасає, надією на Бога. Нехай же він допоможе нам наново відкрити необхідну довіру як до Церкви, так і до суспільства, у міжособистісних стосунках, у міжнародних відносинах, у сприянні гідності кожної людини та у пошані до створеного світу», – висловлює побажання Папа Франциск у буллі проголошення Ювілейного року.

Секретаріат Глави УГКЦ у Римі

Папа відправив в Україну медичні засоби першої необхідності

Значна пожертва, яка нещодавно надійшла до Ватикану, уможливила здійснення чергового жесту солідарності з країною, що страждає від наслідків війни.

У серці Папи Франциск постійно лежить «багатостраждальна Україна», про яку він постійно нагадує, закликаючи до молитви та солідарності. Від початку війни з боку Святішого Отця не бракувало жестів солідарності, особливо після початку повномасштабної фази війни. Ватиканська дикастерія, відповідальна за служіння милосердя, надсилала допомогу, починаючи від ліків і речей першої необхідності й до карет швидкої допомоги, електрогенераторів чи термофутболок, які часто особисто доставляв Папський роздавач милостині кардинал Конрад Краєвський.

У дусі того, що вже було зроблено, днями Папа Франциск знову відправив в Україну препарати першої медичної допомоги, призначені, перш за все, для поранених внаслідок війни, на суму 100 тисяч євро. Це стало можливим завдяки серйозній пожертві, яка надійшла до Апостольської Елемозінерії через одне з посольств при Святому Престолі. Це ще один вияв близькості з народом, що вже понад два роки переживає випробування повномасштабної війни.

«Vatican News»

У Ватикані відбувся показ фільму «20 днів у Маріуполі»

Ексклюзивний показ для дипломатичного корпусу, акредитованого при Святому Престолі, який 29 травня відбувся в Залі синодальних засідань у Ватикані, організували Посольства Сполученого Королівства та України. Захід, на який, окрім дипломатів, прибули очільники і співробітники деяких дикастерій Римської курії, розпочався вітальним словом британського посла Крістофера Тротта, який представив гостям стрічку. Опісля посол України Андрій Юраш склав подяку світовій спільноті за підтримку, передавши слово єпископові Павлові, адже місто Маріуполь розташоване на теренах очолюваної ним дієцезії.

«Щоб говорити правду, потрібна мужність, а мужність неможлива без любові», – цими словами єпископ Павло Гончарук, ординарій Харківсько-Запорізький Римо-Католицької Церкви в Україні, впровадив у перегляд документального фільму Мстислава Чернова «20 днів у Маріуполі», нагородженого найпрестижнішими преміями, між якими – «Оскар».

Далі розпочався показ фільму, який повернув глядачів у перші три тижні повномасштабного російського вторгнення в Україну. Стрічка від першої особи розповідає про досвід військового кореспондента Мстислава Чернова, який документував початок великої війни та перші дні облоги Маріуполя. Як зазначив автор, що промовляв до присутніх після показу, побачені жахіття – це лише частина того, що відбувається також і тепер, зокрема, в його рідному Харкові.

Глядачі залишали зал синодальних засідань у глибокому мовчанні. Захід став ще однією нагодою нагадати про страждання, які завдає війна, у першу чергу, простим цивільним, і що її першими жертвами є діти та похилі віком.

«Vatican News»

Святий Престол: права інтелектуальної власності невіддільні від прав людини

Захист винаходів, які походять з «генетичних ресурсів і пов'язаних з ними традиційних знань», може стати «джерелом розвитку, сприяти збереженню біорізноманіття і сприяти економічному прогресу багатьох країн та спільнот, що розвиваються». Про це сказав архиєпископ Етторе Балестреро, Постійний спостерігач Святого Престолу при ООН і міжнародних організаціях в Женеві, під час «Дипломатичної конференції щодо укладення міжнародного правового інструменту з інтелектуальної власності, генетичних ресурсів і пов'язаних з ними традиційних знань», організованої Міжнародною організацією інтелектуальної власності (WIPO).

Права інтелектуальної власності, додав ватиканський дипломат, «повинні розглядатися в рамках фундаментальних прав людини», оскільки вони невіддільні від принципу соціальної справедливості. Згідно з соціальним вченням Церкви, за його словами, інтелектуальну власність слід розглядати «як інструмент для сприяння загальному благу людства в його цілості». Тому система прав людини «повинна враховувати потреби та інтереси зацікавлених осіб і спільнот», як також повинна бути гарантована «повна повага до самобутності, прав і свобод корінних народів і місцевих громад, включаючи право бути повністю поінформованими» і право «на справедливу частку в користі».

З цією метою, як зазначив архиєпископ Белестреро, необхідні «культурно прийнятні правила», такі як міжнародний правовий інструмент на додаток до загальних стандартів, який також «буде відповідати новим технологічним досягненням».

«Vatican News»

Папа Франциск: народи прагнуть миру, молімося за навернення тих, хто розпалює війни

Потрійним закликом до молитви – за навернення тих, хто розпалює війни, за відвагу для миротворців і за жертви війн – завершується послання Папи Франциска до учасників пропам'ятних заходів з нагоди 80-річчя висадки в Нормандії.

Напередодні річниці, ввечері 5 червня, в катедральному соборі Байо відбулася екуменічна молитва за участі католицьких єпископів з Франції, країн-союзників і Німеччини, разом з представниками англіканської, православних і протестантських Церков, у якій також взяли участь ветерани. Єпископ Риму пише, що духовно й молитовно єднається з усіма, хто зібрався на це молитовне спогадування.

Святіший Отець зазначає, що ці відзначення також нагадують про повністю зруйновані міста, про численні невинні жертви серед цивільного населення, та й загалом, про катастрофу, якою була світова війна. «Народи прагнуть миру! Вони хочуть умов стабільності, безпеки і процвітання, в яких кожен може мирно виконувати свій обов'язок і своє призначення. Руйнувати цей шляхетний порядок речей заради ідеологічних, націоналістичних, економічних амбіцій – важка провина перед людьми і перед історією, гріх перед Богом», – пише Глава Католицької Церкви у своєму посланні

У цьому контексті Святіший Отець повідомляє, що прагне приєднатися до молитви всіх, хто зібрався у катедральному соборі Байо, пропонуючи три молитовні наміри. Першим є молитва за тих, «хто хоче війни, хто розв'язує війни та безглуздо розпалює, підтримує та даремно продовжує, або цинічно наживається на них», щоб Господь Бог «просвітив їхні серця, поставивши перед очима нещастя, які вони викликають». Папа закликає також молитися за будівничих миру, щоб вони, «протидіючи невблаганній і затятій логіці протистояння, відкривали мирні шляхи зустрічі та діалогу. Щоб вони були невтомно витривалими у своїх намірах і щоб їхні зусилля увінчалися успіхом». Врешті, Святіший Отець закликає молитися за жертви війн – як війн минулого, так і теперішніх.

«Vatican News»

Постанови Дев'яносто сьомої сесії Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні

Публікуємо Постанови Дев'яносто сьомої сесії Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні, яка відбулася 15-16 травня 2024 року Божого в Зарваниці.

1. Задля покращення служіння Церкви у сфері освіти і виховання в Україні:

I. На загальноцерковному рівні:

А. Затвердити документ «Пасторальний план освітнього капелана» на трирічний випробувальний термін.

Б. Затвердити документ «Положення про капелана закладу освіти».

В. Затвердити «Посібник для освітніх капеланів УГКЦ».

Г. Доручити Комісії у справах освіти і виховання УГКЦ:

1) опрацювати програми для педагогів: «Школа особистісного та духовного зросту», «Лідерство в освітньому середовищі», «Заклад дошкільної освіти»;

2) забезпечувати формаційну та методичну підтримку педагогів;

3) збирати та опрацьовувати дані щодо реалізації на єпархіальному та деканальному рівнях рішень Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні;

4) створити навчальні центри для підготовки освітніх капеланів;

5) у співпраці з єпархіальними єпископами створити базу даних фахівців з навчальних програм.

Ґ. Визначити останню суботу вересня як день прощі для освітян.

II. На єпархіальному рівні:

А. Просити єпархіальних єпископів:

1) призначити, де це ще не зроблено, відповідальних за освіту і виховання в деканатах єпархії;

2) сприяти формації освітніх капеланів;

3) задля впровадження Пасторального плану освітнього капелана провести зустрічі на деканальних рівнях;

4) організувати презентацію «Посібника для освітніх капеланів УГКЦ» у деканатах;

5) організовувати та проводити акції зборів пожертв на підтримку освітніх ініціатив.

III. На парафіяльному рівні:

А. Доручити душпастирям, які співпрацюють з освітніми закладами:

1) налагодити співпрацю з учасниками освітнього процесу;

2) сприяти участі освітян у формаційних зустрічах та навчаннях Комісії освіти і виховання УГКЦ та ГС «Католицька освіта» і отримати сертифікат;

3) провести навчальні та ресурсні програми в закладах освіти відповідно до Пасторального плану освітнього капелана;

4) подавати дані до відповідальних за освіту і виховання на деканальному рівні єпархії про проведені заходи.

6. Прийняти із внесеними поправками та пропозиціями текст Пастирського листа Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні «Слово до освітян».

7. Взяти до уваги результати реалізації формаційної програми Українського католицького університету.

8. Затвердити план діяльності Комісії кадрового забезпечення УГКЦ на 2024-2025 роки.

9. Дев'яносто восьму сесію Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні провести в листопаді 2024 року Божого.

Ці постанови набирають чинності 27 травня 2024 року Божого.

Голова Синоду:
Блаженніший Святослав

Блаженніший Святослав зустрівся з послом Італії в Україні

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав зустрівся з послом Італії в Україні П'єром Франческо Дзадзо, який завершує свою дипломатичну місію в країні. Зустріч відбулася 7 червня в резиденції Глави УГКЦ у Києві.

Насамперед Глава УГКЦ склав на руки посла вдячність Італійській державі та народові за підтримку України у протистоянні російській агресії та надану допомогу. Окремо Предстоятель подякував за сприяння в розвитку Апостольського екзархату для українців у Італії, заснованого Папою Франциском 5 років тому.

Під час зустрічі Блаженніший Святослав обговорив з паном Дзадзо низку важливих тем, зосередившись на ситуації в Україні, душпастирстві Церкви в умовах війни, ідеології «русского міра», міжцерковних відносинах в Україні та світі і планах на майбутнє.

П'єр Франческо розповів, що познайомився з Україною ще 20 років тому і відтоді вражений почуттям національної ідентичності та релігійності українців. Він поцікавився у Глави УГКЦ, який, «як пастир, доторкає ран війни українців», його баченням теперішньої ситуації в Україні. «Ми, українці, втомлені, але не демотивовані, – ствердив Блаженніший Святослав. – На жаль, звикання до війни, яке існує, може бути ще небезпечнішим за втому… Народ втомлений, але всі розуміють,

що мусимо продовжувати боротьбу, тому що ми не маємо іншого вибору».

Щодо ідеології «русского міра», про яку запитав італійський дипломат, Предстоятель відзначив, що те, що її породила Церква [російська православна], і є серйозним викликом для вірогідності християнської проповіді у третьому тисячолітті. Блаженніший Святослав заявив, що УГКЦ не лише сама засуджує цю геноцидну ідеологію, але й закликає інші Церкви та спільноти, зокрема академічні, до її наукового вивчення і засудження. «Чим швидше ця ідеологія буде засуджена, тим більше життів буде врятовано», – вважає Глава УГКЦ.

П'єр Франческо Дзадзо поцікавився у Блаженнішого Святослава особливостями Української Греко-Католицької Церкви. Предстоятель розповів про три:

Перша – УГКЦ ніколи не була державною Церквою, завжди підтримуючи національні прагнення українців.

Друга – УГКЦ є глобальною Церквою, відкритою до католицького універсалізму. Будучи присутньою у всьому світі, вона творить сопричастя між українцями в Україні та діаспорі.

Третя – УГКЦ здійснює активне соціальне служіння. Як Церква, ми відчуваємо себе інтеґральною частиною громадянського суспільства. Вчимо українців бути вільними і відповідальними за своє майбутнє. Під час війни наше служіння потребуючим було підтримане загальною солідарністю Католицької Церкви.

Блаженніший Святослав підкреслив, що, будучи вільною від державного впливу, УГКЦ може вільно говорити правду, проповідувати християнські цінності та мати пророчий голос.

Пан Дзадзо поділився, що його робота в Україні допомогла йому краще зрозуміти різницю між Україною та росією. За його словами, українців від росіян відрізняє насамперед глибоке почуття національної ідентичності та цінність свободи. Він заявив, що вважає «своїм моральним обов'язком» ділитися цим знанням зі світом, зокрема з італійцями.

На завершення зустрічі Блаженніший Святослав подарував послові пам'ятну медаль із зображенням Патріаршого собору Воскресіння Христового в Києві та видання про собор Святої Софії у Римі, запросивши його відвідати.

Департамент інформації УГКЦ

Центр гідності дитини УКУ: щоб в Церкві діти почувалися в безпеці

«Safeguarding. Безпека дитини в середовищі Церкви» – таку назву має міжнародний проект, який реалізовує Центр гідності дитини УКУ і який має дві складові: однойменний онлайн-курс для духовенства, богопосвячених осіб та мирян, а також 118 художніх ілюстрацій до матеріалів цього курсу, тобто його візуальний супровід. Ідея онлайн-курсу належить керівниці Центру гідності дитини Христині Шабат, а його втіленням у життя займається координаторка проектів цього центру Іванка Рудакевич.

Як пояснила пані Іванка в інтерв'ю для Радіо Ватикану – «Vatican News», цікавість і цінність цього онлайн-курсу полягає в тому, що його авторами стали католицькі експерти у сфері захисту неповнолітніх з шести країн: України, Польщі, Словаччини, Чехії, Хорватії та Угорщини. Поки що курс є українською та англійською мовами, але організатори планують створити також інші мовні версії, щоб поширити його в країнах, долучених до його створення. «Ідея була така, щоб не говорити про питання безпеки дитини та попередження насилля лише голосом однієї України, а об'єднатися у тій справі з Католицькою Церквою країн Східної Європи, – пояснила керівниця проекту. – Адже найчастіше ми чуємо про те, що виклики щодо насилля над дітьми є у США, країнах Західної Європи, але ця проблема стосується всіх, і тому ми об'єднуємося з партнерами в інших країнах. Онлайн-курс «Safeguarding. Безпека дитини в середовищі Церкви» містить ключові теми, які має знати кожен хто працює з дітьми та хоче впливати на те, щоб вони були і почувалися в безпеці, захищені від насилля. В Україні він буде базовим онлайн-курсом, який кожен священик УГКЦ має пройти раз у два роки».

Авторкою іншої складової цього проекту – його візуального супроводу – є мистикиня й іконописиця Уляна Креховець. «Вона малювала скетчі, які супроводжують кожну тему і є так званим мистецьким ключем до непростої тематики насилля над дітьми», – пояснила Іванна Рудакевич, додаючи, що усвідомлення «сили мистецтва і його терапевтичної дії» спонукало їх зробити доступними ці зображення, створені для курсу, для ширшого кола людей, і таким чином з'явилася ідея виставки-інсталяції «Розпізнавати. Реагувати». Ідея цієї виставки, що була організована протягом 18-21 квітня 2024 р. в арт-центрі «Дзиґа» у Львові, полягала у тому, що скетчі Уляни Креховець були перенесені на футболки (чоловічі, жіночі, дитячі), символізуючи осіб, які переживають різний досвід, і радісний, і сумний, включаючи також біль і страждання, внаслідок кривди, якої завдали їм інші.

Отець Сідельник про курс: знання, що розширяє горизонт

Ділячися своїми враженнями від участі в онлайн-курсі, отець Руслан Сідельник, капелан української скаутської організації «Пласт», зауважив, що на курсі йшлося про те, як Церква ставиться до можливих випадків зловживань, як на них реагувати. «Також були лекції, в яких розповідалося про те, як можна розпізнати по дитині, що вона, можливо, стала жертвою такого зловживання, – ділиться священик. – Говорили також про різні способи того, як можна здогадуватися (бо це дуже важко зрозуміти), хто може бути потенційним зловмисником. Йшлося також про психологічну допомогу. Ми розглядали випадки зловживань, які сталися як в Україні, так і за кордоном. Звичайно, не вказувалися ні імена, ні інші дані, а говорили тільки про саму подію, щоби так само захистити і пошанувати приватність осіб, які були в тому задіяні. Курс насправді був досить цікавий, бо трошки розширив горизонт».

Отець Сідельник відносно недавно повернувся з Європи, де навчався і здійснював священиче служіння. Він ділиться, що, повернувшись на батьківщину, він часто чує таку думку, що нібито «в Україні з цим все гаразд, а от там, в Європі, є проблеми». Натомість, цей курс, за його словами, дозволяє побачити, що випадки зловживання є також і в Україні, але просто вони не моніторяться і про них менше говорять. «Один випадок, який ми розглядали, дав зрозуміти, що це стається, і стається в тих місцях, де цього найменше очікують, в тих місцях, які ми вважаємо безпечними, і з тими людьми, які про яких годі подумати, що вони можуть нести певну небезпеку, – підкреслює він. – Тому основний меседж, який старалися передати ті, що вели курс і виступали на різні теми курсу, було те, що ми тепер перебуваємо на стадії певного несприйняття. Але це не означає, що, не сприймаючи цієї події, всього того, що відбувається, ми можемо себе якось відмежувати».

Один з аргументів людей, яким важко змиритися з думкою, що в Україні також є випадки сексуальних зловживань щодо неповнолітніх, полягає в тому, що, мовляв, «наше суспільство більш традиційне». В Україні немає статистик, які би визначали, в яких середовищах стається найбільша кількість таких зловживань. Згідно з даними досліджень, опублікованими в деяких західноєвропейських країнах, більшість випадків сексуального зловживання щодо дітей відбувається в соціальному контексті, близькому до жертви, включаючи сім'ю. Саме тому, як підкреслив отець Руслан, не має жодного підтвердження досить поширена думка про те, що сексуальні зловживання стосовно дітей якимось чином можуть бути пов'язані з целібатом, обов'язковим для священиків у Римо-Католицькій Церкві.

Норми, запроваджені для безпеки для дітей, не заважають душпастирювати

Пригадуючи про сам досвід участі в курсі «Safeguarding. Безпека дитини в середовищі Церкви», отець Руслан Сідельник висловив своє захоплення тим, скільки ентузіазму у свою справу вкладають всі ті, хто задіяний у Центрі гідності дитини УКУ, надихаючи також багатьох мирян і священиків. «Ми, священики, – додав він, – мусимо розуміти, що нашій опіці віддано дуже багато людей. І діти це навіть не майбутнє Церкви, вони – сучасність Церкви. І ми мусимо дбати про них тепер, щоби це не стало пізно, щоб ми часом не наробили тих самих помилок, з якими мала справу Церква в інших країнах чи Європи, чи в Сполучених Штатах».

Наш співрозмовник зауважив, що в Україні ці теми варто розглядати саме тепер ще й тому, що українське суспільство змінюється, стає більш усвідомленим, і питання захисту дітей, також і в контексті повномасштабної війни, викликають велику увагу.

Щоразу, коли йдеться про безпеку у будь-якій сфері, це веде за собою дотримання певних правил чи норм. Не винятком є і створення безпеки для дітей в середовищі Церкви, хоча на початках нові норми можуть здаватися незвичними, чи викликати певний дискомфорт. «Для мене всі ці норми не є новими, – ділиться капелан «Пласту», – бо я служив вісім років в Італії і один рік у Франції. І ці норми, якби були не просто загальноприйнятими, вони були чимось само собою зрозумілим. Йдеться просто про те, щоби не переходити певних меж, які стосуються дітей, тобто своєї поведінки з дітьми; щоби, наприклад, не залишатися з дітьми сам на сам, щоби батьки були присутні, щоб батьки розуміли, що відбувається, з ким є діти. І ці правила дійсні не лише для священиків, а й для всіх співпрацівників, всіх осіб, які задіяні в допомозі в Церкві, починаючи від катехитів, закінчуючи прибиральниками. І всі ці норми в жодному випадку не звужують моєї можливості душпастирювати і бути корисним для дітей. Можу точно сказати, що дотримання цих норм приносить мені певний спокій».

О. Андрій Микитюк з Австралії: використовувати пастирську розсудливість

Дотримання певних норм поведінки стосовно неповнолітніх і вразливих дорослих є вже звичним явищем для отця Андрія Микитюка, настоятеля катедральної парафії свв. апостолів Петра і Павла УГКЦ, що в Мельбурні (Австралія). Він розповів, що «перш ніж взяти дитину на руки, чи обняти, ти мусиш розуміти, наскільки ти знаєш цю дитину, наскільки знаєш родину», і чи є ще хтось із дорослих поруч, і тому слід застосовувати пастирську розсудливість, тобто розуміти, кого ти можеш обняти чи приголубити, а кого ні. «Чи навіть, наприклад, під час приготування дітей до Першого Урочистого св. Причастя, – зауважує він, – чи катехит, чи то священик не може бути сам, а мусить бути ще хтось з дорослих, який був би свідком того. Також священик не може залишатися в захристії наодинці з кимось, хто прислуговує. Тобто, звичайно, з огляду на ті обставини, що відбулися, і випадки, ті приписи покликані запобігти тому, щоб цього більше не повторилося. З одного боку, воно, можливо, й обмежує в таких людських стосунках, але, на жаль, маємо світ такий, який він є, і тому маємо наслідки тих вчинків, які сталися. Якби такі випадки не сталися, то можливо, не було би тепер таких правил. Але, на жаль, були випадки, то існують правила».

Церква є нашим домом

Для отця Андрія тема безпеки дітей у середовищі Церкви не є новою: у 2012 році в Австралії була створена Королівська комісія з питань реагування інституцій на сексуальне насильство над дітьми. Комісія вивчала історію зловживань у навчальних закладах, релігійних групах, спортивних організаціях, державних установах та молодіжних організаціях, а її остаточний звіт був оприлюднений у грудні 2017 року. Греко-католицький священик зазначає, що одним із результатів праці комісії було прийняття певних норм чи стандартів, яких дотримується Церква в Австралії задля створення безпечного середовища для дітей і вразливих дорослих. Однією з цих норм є щорічна участь у формаційному курсі на цю тему. «І священики нашої єпархії, – розповідає отець Андрій, – також мають кожного року пройти такий курс на декілька годин, коли ми слухаємо, дискутуємо і думаємо, як це все застосовувати в житті наших парафій».

Обставини склалися так, що отець Микитюк не зміг взяти участь у курсі, організованому в Австралії, тому він вирішив послухати онлайн-курс, запропонований Центром гідності дитини УКУ.

«Сам курс дійсно цікавий, гарно побудований і корисний, бо він в стислій формі подає важливі аргументи», – зазначає священик, вказуючи також на важливість того, що такий курс організований в Україні, бо навіть якщо тут не говориться про велику кількість задокументованих випадків зловживань, «варто все ж бути обізнаними і всіляко намагалися створити дійсно безпечне середовище». «Адже Церква є нашим домом, – наголошує отець Андрій, – і ми вдома маємо почуватися безпечно, особливо ті, які незахищені, потребують відповідального ставлення дорослих».

Світлана Духович
«Vatican News»

Отець Ігор Бойко: семінарії готують майбутніх священиків лікувати рани війни

«Ми є для того, щоби бути серед людей, бути з людьми в ті моменти, коли їм важко», – зазначає в інтерв'ю для Радіо Ватикану ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа отець Ігор Бойко. Протягом 12-15 травня він перебував у Римі, де взяв участь у пленарній зустрічі Патріаршої комісії УГКЦ в справах духовенства. Він розповів про виклики, які стоять перед семінаріями й семінаристами в обставинах війни, про спільне та відмінне у програмах семінарій, про досвід поїздок на схід України, супроводжуючи італійських доброчинців, які возять туди гуманітарну допомогу. Він також поділився своїми думками про те, як плекати надію в ці темні часи. «Те що Україна воскресне, я не маю найменшого сумніву, але ми переходимо зараз через Страсну П'ятницю», – каже він.

– Отче Ігоре, розкажіть, будь ласка, що цього разу привело Вас до Риму?

– Цього разу мета мого приїзду до Риму – це зустріч Патріаршої комісії у справах духовенства Української Греко-Католицької Церкви, яка щорічно відбувається в різних містах. Останніми роками ми мали такі зустрічі в Україні, кожного разу – в іншій семінарії. З причини пандемії, а потім з причини війни, ми не могли зустрітися в Римі, хоча в наших планах була така зустріч. Але цього року ми вирішили, щоб усі ректори греко-католицьких українських семінарій з усього світу – з Арґентини, Бразилії, Америки, Канади, Німеччини, з Польщі і України – могли приїхати до Риму і тут мати таку зустріч, яка тривала чотири дні для того, щоби подивитися, яким є стан справ наших семінарій, як відбувається формація, виховання, навчальний процес в семінаріях під час війни, перед якими новими викликами ми стоїмо як Церква, як готувати наших семінаристів, майбутніх душпастирів, до того, що вони одного дня будуть працювати з тими ранами, яких сьогодні зазнає український народ з причини війни. Ми мали нагоду слухати дуже цікаві доповіді: і отця Роберта Лисейка [протоархимандрита Василіянського чину], і професора Ганса Цольнера з Григоріанського університету [Директор інституту антропології]; ми також ділилися особистим досвідом того, як ми переживаємо ці дні. Це не тільки нагода приїхати до Риму, побути разом, але також і провести різного роду зустрічі. Вчора [14 травня] наша Патріарша комісія у справах духовенства також мала нагоду зустрітися з Послом України при Апостольській Столиці Андрієм Юрашем, з яким ми говорили про ситуацію в Україні, про стосунки між Ватиканом і Україною. Сьогодні [15 травня] ми мали також нагоду бути на аудієнції зі Святішим Отцем, відвідали Дикастерію для Східних Церков.

Отож, мета цього візиту до Риму – це бути разом, але також і свідчити про Україну, говорити про Україну, бо мабуть, є небезпека того, що світ втомлюється. Деколи я маю нагоду говорити з італійцями, і вони кажуть: «Ну, може, вже забагато. Може, вже треба зупинити цю війну». Говориться також про те, чи давати зброю, чи не давати зброю. Я думаю, що саме наша позиція і наше свідчення полягає в тому, що ми стоїмо, ми боремося, ми хочемо захищати себе і маємо право на те, щоб захищати себе. І це нагода свідчити іншим про те, ким ми є і що відбувається справді в Україні. Тому ми сьогодні є тут, в Римі.

– Як Ви вже сказали, під час загальної аудієнції Ви мали можливість поспілкуватися зі Святішим Отцем. Розкажіть, будь ласка, трішки більше про цю зустріч.

– Наш сьогоднішній день [15 травня] розпочався з того, що ми разом з Преосвященним владикою Богданом Данилом, який є головою нашої Патріаршої комісії, помолилися на гробі святого священномученика Йосафата в базиліці Святого Петра, а відтак мали нагоду бути на загальній аудієнції зі Святішим Отцем. І під час цієї аудієнції Папа говорив про любов, він говорив також про любов до ворогів. І в контексті євангельського уривку, який він коментував, наприкінці сказав, що ми не можемо забувати Україну, не можемо забувати народ України, який потерпає від війни, і наголосив на тому, що війна – це дуже погана річ, що війна ні до чого доброго не веде. Він закликав, щоби люди у світі молилися за мир в Україні і також у цілому світі.

Після загальної аудієнції ми мали нагоду також особисто зустрітися зі Святішим Отцем: він підійшов до всіх отців ректорів, до нашого владики Богдана Данила. Я йому представив, хто ми є, яка мета нашого візиту, чому ми тут зібралися в Римі. Я згадав, що між нами є також і священики з інших країн, є також з Арґентини, і він дуже зрадів, що є священики з Арґентини. Було видно навіть, що в нього настрій піднявся: він розпитав, хто з Арґентини, і відразу перейшов на іспанську мову. Він згадав про отця Степана Чміля, українського священика в Арґентині, з яким в нього були дуже тісні стосунки, і сказав, що для нього він є прикладом священства і що в такий спосіб ми маємо виховувати і наших семінаристів.

Ми подякували Святішому Отцеві за те, що він заохочує світ молитися за Україну, подякували за всі його старання, які він робить для того, щоб відбувся обмін полоненими, а також звільнення дітей, які були примусово вивезені до Росії. І видно було, що Папа справді готовий був почути нас, і з тим, що ми йому сказали, він поїхав далі, щоб зустрічати інших паломників, які були на цій площі. Тому зустріч була короткою, але мені здається, що ми передали те, що ми хотіли сказати Папі: з одного боку, це подяка, а з іншого боку, це нагадати, що світ сьогодні справді потребує покладати велику надію на Бога, який через молитву може допомогти нам здобути бажаний справедливий мир, якого всі ми так прагнемо.

– Повертаючись до теми зустрічі ректорів семінарій в Римі... Що би Ви хотіли сказати про теперішніх семінаристів?

– Бачите, ми маємо в семінаріях молодих хлопців, які приходять за своїм покликанням до семінарії для того, щоби, перебуваючи в семінарії шістьсім років, могти розпізнати, чи це їхнє покликання, чи не їхнє покликання, а відтак вже йти до священства…

– Це цікаво почути, бо вважається, що ті, що прийшли до семінарії, вже вирішили бути священиками.

– Я скажу, що це не зовсім так. Наприклад, коли я вже був на посаді ректора,

була така ситуація, коли до семінарії прийшов один хлопець, і на другому курсі він сказав мені: «Отче, Ви знаєте, я прийняв рішення, що я більше не буду навчатися в семінарії. Я прийшов у семінарію, бо мій брат пішов сюди вчитися, і він мені дуже багато гарних речей розповідав про семінарію, і я тоді зрозумів, що це добре місце, де мені буде добре. Я не мав покликання до семінарії, але я прийшов, щоб зрозуміти, чи в мене є покликання до семінарії, чи нема. І тепер я розумію, що в мене точно нема покликання до семінарії, але я хочу в житті робити щось добре в інший спосіб».

– Те, що Ви кажете, на мою думку, є дуже важливим, бо це може спонукати молодих людей ставати на цей шлях для того, щоб зрозуміти, власне, своє покликання і, тим часом, навчитися чогось корисного.

– Тому ми і називаємо це шляхом розпізнавання: тобто я приходжу, починаю жити семінарійним життям, дотримуюсь розпорядку; є певні правила, є навчання, є молитва, є праця, є служіння, є багато інших речей, яким живе семінарист. І під час перебування в цьому формаційному процесі я розумію: так, це та дорога, якою я хочу йти, мені це подобається, я відкритий, я готовий служити людям і Богові, я готовий бути душпастирем. Або хтось каже: я відчуваю, що це не моє... Людина це відчуває сама, або робить розпізнання з допомогою наших духівників, сповідників. І тоді хтось може залишити цю дорогу.

Бувають випадки, коли ми, як настоятелі, бачимо, що хтось не сприйнятливий до цього. Ми звертаємо увагу один, другий раз, третій раз. Але хтось каже: «Я вже не можу себе змінити», або не має успіхів у навчанні, інколи це може бути лінивство, можливо, якісь інші причини. І тоді ми кажемо: «Брате, може, ти на рік зупинися з навчанням, попробуй щось інше в житті, але якщо будеш відчувати, що це твоє, то повертайся до нас». І є такі випадки, коли хтось може повернутися, а є випадки, коли хтось не повертається, але віднаходить свою дорогу в житті.

З війною ми розуміємо, що є багато нових викликів, бо переживаємо і тривогу, переживаємо страх. Багато наших семінаристів сьогодні мають своїх батьків, братів, які є на війні, тому ця тривога і турбота переповнює серця молодих юнаків. Отож, наше завдання також, як настоятелів, ректорів семінарій – намагатися зрозуміти, як ми можемо допомогти хлопцям. Бо ми, як священики, можемо допомагати, але бувають ситуації, коли, можливо, більшу користь вони можуть отримати від розмови з психологом чи з психотерапевтом, який може допомогти подолати ці труднощі, які зараз приходять молоді юнаки. Тому тісно співпрацюємо із Хабом ментального здоров'я «ДіяТи», який є у Львові, куди хлопці можуть приходити на певні консультації, чи навіть семінаристи з інших семінарій користуватися тими послугами онлайн в такий спосіб, щоби пережити в більш спокійний спосіб ці всі виклики, перед якими ми сьогодні стоїмо.

– Повертаючись до теми співпраці між семінаріями: наскільки програми семінарії є уніфіковані на рівні всієї Греко-Католицької Церкви?

– Був такий час, коли ми виходили з тих обставин, в яких ми знаходилися. На початках, коли Церква лише вийшла

з підпілля, була необхідність в дуже швидкому часі підготувати кандидатів до священства. І тоді навчання тривало дуже коротко, це були найважливіші курси, які хтось міг пройти; опісля відбувалися свячення, і такий священик приступав до свого служіння. Але з часом зрозуміли, що має бути укладена програма, яка би була максимально уніфікована між усіма семінаріями. Ця програма була укладена і затверджена Синодом наших єпископів. Тому станом на сьогодні ми можемо говорити про те, що 80% предметів, які викладаються в наших семінаріях в Україні, є уніфікованими між усіма семінаріями, але двадцять відсотків завжди можуть залишатися такими, які та чи інша семінарія вважає необхідним доповнити або на чому можуть ставити свій наголос. Є також певні курси, яких від нас можуть вимагати знаки часу. Інколи Синод каже, що потрібно додати певний курс. Тому ми, слухаючи рекомендації нашого Синоду, слухаючи також і те, що нам говорить Католицька Церква, бо навчання Католицької Церкви оновлюється, відповідно, можемо додавати поодинокі курси, поодинокі предмети у цю навчальну програму, яку мають семінаристи. Але назагал це є навчання, яке триває шість років, і плюс підготовчий курс, отже, це сім років формації та навчання в стінах семінарії, щоби в майбутньому бути добрими душпастирями.

– Наскільки я знаю, окрім обов'язків як ректора духовної семінарії у Львові, Ви під час війни допомагаєте деяким організаціям привозити гуманітарну допомогу на схід України, особливо в Харків. Розкажіть, будь ласка, про ваші останні поїздки до Харкова.

– Це цікавий досвід, який, я думаю, залишає певні спогади на все життя. Розпочалося все ще від початку війни, коли італійці почали приїжджати до Львова, щоби підтримувати біженців, які були і в нашій семінарії, і в різних парафіях, і в різних відділах «Карітасу», і в місцях поселення біженців. Але відтак ми почали їздити на схід. Я мав нагоду десять разів бути в Харкові, в Харківській області і два рази – в Херсоні. Останні дві наші поїздки були в часі Великого Посту. Ми були в Харкові, зокрема, на деокупованих територіях, дуже близько до лінії, де проходять бойові дії. Ми були в одному селі разом із сільським головою, де було дуже багато людей, які повернулися до своїх домівок, але оскільки лінія фронту пролягає лише за дванадцять кілометрів від їхнього селища, перебувати там було дуже небезпечно. Тому ми приїхали, люди зібралися дуже швидко, бо італійці з півночі Італії, з такої організації, яка називається «Amici in cordata nel mondo» (з італ. Вервечка друзів у всьому світі), приїхали туди, власне, для того, щоби цю допомогу роздати особисто.

Я ніколи не забуду, коли ми зустрічали навіть військових, які перебувають там, досить близько на лінії фронту, і італійці, старші чоловіки, підходили, обнімали наших хлопців і так зворушливо, навіть зі сльозами на очах, дякували їм за те, що вони, охороняючи Україну, сьогодні охороняють також і Європу, охороняють їхні сім'ї. І тому для мене це такий був зворушливий момент. Це були хлопці із Західної України: один був з Тернополя, хтось інший був з Косівщини… І ти розумієш, що всі ці молоді хлопці сьогодні там, щоби захищати нас.

Відтак ми мали нагоду оглянути це село, але оскільки ми були занадто близько до лінії, де відбуваються бойові дії, то військові нас попросили покинути територію, оскільки була небезпека обстрілів. І тому ми мусіли швидко повертатися.

Тобто основна наша мета – це підтримувати людей і бути поруч. Ми не можемо багато зробити, але люди вдячні за те, що ті, хто до них їде, не забуває про них, люди не чуються самотніми, бо найважче, мабуть, у всіх тих ситуаціях, це коли ти не маєш нікого поруч, коли розумієш, що в тебе безвихідна ситуація, коли в тебе руки опускаються, бо твій будинок знищено, все те, що ти міг збудувати і здобути впродовж двадцяти-тридцяти років, більше цього немає. Але тут є хтось, хто приїжджає, хтось тобі подає руку допомоги, хтось дає певні речі, які тобі послужать, нехай на якийсь період часу, але ти розумієш, що бодай два-три, чи чотири тижні твого життя є забезпечені – хтось про тебе подбав. І тому, власне, ця солідарність, ця гуманітарна допомога, підтримка наших людей, є дуже важливою.

Коли ми були в Харкові, мені запам'ятався момент, коли ми пішли на місце поховання наших новітніх героїв, поховання багатьох наших хлопців, які віддали своє життя за кращу долю українського народу. І я побачив, що на одній могилі сиділа молода дівчина. Я підійшов до неї (я тоді був у підряснику) і також сів біля неї біля тої могили. Вона плакала. Я витягнув хустинку і дав їй. Я кажу: «Це хтось був з ваших рідних?» Вона каже: «Це мій чоловік». Я кажу: «Він ще мав когось з рідних?» Каже: «Ні, тато його помер ще в 2014 році, а мама – за два місяці перед тим, як він загинув». І трошки поговорили з нею. Вона плаче… Я запитав, що він любив. Вона каже: «Він любив велосипеди». Я кажу: «Знаєте, що? На пам'ятку про те, що його більше немає, зробіть турнір на велосипедах в честь його імені». І вона усміхнулася. Можливо, це була перша усмішка від того часу, коли загинув її чоловік.

І я кажу: «Давайте разом з вами помолимося». Я помолився молитву «Отче наш» і ще одну молитву. А вона робить таку паузу і каже: «А я не знаю, що таке молитися. Я ніколи в житті не була в церкві». І я зрозумів, що в ті моменти ми не випадково є там: ми є для того, щоби бути серед тих людей, бути з тими людьми тоді, коли їм важко. І я їй сказав: «В Харкові є вулиця Гвардійців Широнінців. Там є наша греко-католицька церква, там є наш єпископ, є наші священики, сестри-монахині. Прийдіть туди колись. Вони Вам допоможуть в той момент, коли Вам важко, Ви переживаєте втрату свого чоловіка». А вона каже: «А я хочу до свого чоловіка…» Я кажу: «Я розумію, що це бажання бути разом, але не треба з цим жити, Ви перейдете через цю втрату. Вам треба просто знайти когось, хто допоможе Вам зараз, в цей момент жалоби, не почуватися самотньою». І наприкінці, коли я вже відходив, вона каже: «Дякую, що Ви до мене підійшли». Бо на цьому цвинтарі не було нікого: великий цвинтар, порожній: лише та одна жінка, яка там сиділа і плакала біля могили…

Тому всі ці поїздки на схід, насамперед, мені багато дають. Ми розуміємо, що люди сьогодні справді переживають великі труднощі, переживають великі втрати, але, одночасно, ми, як Церква, маємо бути з нашими людьми, які потребують надії. Немає людини, яка би не страждала, але людина в своєму стражданні має жити надією, і ця надія має допомогти людям відкриватися на Бога, відкриватися на інших людей, щоб мати цю постійну підтримку, і це ми свідчимо.

– Надія, мабуть є невід'ємною частиною людського буття. Тобто, якщо людина втрачає надію, вона втрачає якусь частину своєї людяності. І, напевно, ті, що самі в собі плекають надію і допомагаючи іншим не втрачати її, то це, можливо, найперша справа милосердя.

– Навіть сьогодні Папа Франциск, коли говорив свою промову на загальній аудієнції, цитував апостола Павла, який каже, що є віра, надія і любов, і серед тих всіх любов є найвища, найбільша. Я собі думаю саме так, бо віра і надія походять з любові. Знаєте, я думаю, що сьогодні нам усім може бути важко, у нас усіх деколи можуть руки опускатися, ми деколи можемо бути зневірені, ми інколи собі ставимо питання: «А як довго це ще буде тривати?» Я думаю, що немає, напевно, людини, яка би сьогодні в Україні чи за межами України не ставила собі ці запитання. Але мені особисто допомагає, коли я бачу приклад жертовних людей, відданих людей, які роблять неймовірні речі: хтось воює і захищає мене, хтось займається волонтерством, сьогодні багато людей в цілому світі, які моляться за Україну, це тисячі і тисячі людей. Сьогодні цілий світ молиться за Україну, і для мене – це надія, для мене – це віра. Для мене причиною того всього, чому люди мають надію, мають віру, є те, що вони люблять нас, вони не залишають нас. І тому заохочую також усіх наших читачів знайти тих людей, які є у вашому житті, які десь є поруч вас, про яких ви чуєте по телебаченню, чуєте в новинах, читаєте у фейсбуці, історії яких вас надихають: дивіться на їхній приклад! Я думаю, що може і цим людям не завжди легко, деколи і вони виснажуються, але потім вони йдуть вперед. Тому я заохочую нас йти вперед, не зупинятися. Не кажу, що нам буде легко, але ми переходимо через цю Страсну П'ятницю, прямуючи до світлого і славного Христового Воскресіння.

Те, що Україна воскресне, я не маю найменшого сумніву. Але ми переходимо зараз через Страсну П'ятницю. Ми змінюємося, ми стаємо іншими, у багатьох людей під час війни помінялися пріоритети: якщо колись пріоритетами, можливо, були матеріальні речі, статки, надбання, економічні добутки, то сьогодні це не є таким великим пріоритетом. Сьогодні те, що ми можемо бути живими, здоровими, робити добрі справи – це для багатьох людей стає пріоритетом в житті. Це ті цінності, заради яких вартує жити, і навіть життя віддати.

– Дуже дякую Вам за Ваші слова, за те, що Ви змогли завітати до нас, поділитися своїм досвідом. Щиро дякую! Заохочую також всіх молитися за покликання. Ми цими днями говоримо, що покликання зменшуються в цілому світі, але, Богу дякувати, Бог обдаровує Україну покликаннями. Тому молімося, щоб все ж таки і в Україні, навіть через призму війни, могли збільшуватися покликання до священства і до богопосвяченого життя.

«Vatican News»

Чи стане 2025 рік початком єдиної дати святкування Великодня?

Наближення ювілею Першого Вселенського Собору спонукає до дискусії щодо єдності у святкуванні Воскресіння Христового.

Лідер православних греків Нової Англії заявив, що «настав час для всього християнства святкувати Великдень в один день». Вітаючи кардинала Шона О'Меллі, римо-католицького архиєпископа Бостона, на православному Великодньому святкуванні 4 травня, митрополит Бостонської греко-православної митрополії Мефодій заявив – він сподівається, що лідери їхніх двох Церков прийдуть до рішення, щоб більше не було окремих святкувань Христового Воскресіння.

«Як ви сказали на Літургії, протягом наступного року і [Вселенський] Патріарх [Варфоломій], і Папа Римський, сподіваюся, сядуть за стіл переговорів з приводу 1700-річчя першого Вселенського синоду [Нікейського Собору] і дійдуть згоди щодо того, в який саме день святкувати Великдень», – сказав Мефодій на Божественній Літургії з нагоди Пасхи в катедральному соборі святого Георгія в Спрінгфілді.

Кардинал О'Меллі був присутній на Пасхальній Літургії в суботу. Він запросив Мефодія на Літургію в катедрі Святого Хреста у вівторок Світлого тижня.

«З нагоди річниці [Нікейського Собору] Папа Франциск і Вселенський Патріарх Варфоломій ведуть розмови про те, як ми можемо використати цю річницю для подальшої єдності між нашими Церквами», – написав кардинал у своєму блозі. «Однією з ідей, що розглядаються, є спроба прийти до спільної дати Великодня».

Провидіння

Дата Великодня вже певний час є каменем спотикання в екуменічному діалозі між Східною та Західною Церквами. Іноді Великдень припадає на одну і ту ж дату, і так буде у 2025 році, коли християнський світ, за збігом обставин (або, як дехто вважає, завдяки Божому Провидінню), відзначатиме 1700-річчя Першого Вселенського Собору, що відбувся в Нікеї у 325 році. Цей Собор був скликаний у той час, коли Церкви Сходу і Заходу перебували в сопричасті, і однією з постанов Нікейського Собору було визначення найкращого способу обчислення дати Пасхи.

Наступного року (2025) Великдень для обох Церков припадатиме на 20 квітня.

Як повідомляє «OrthodoxWiki», до Нікейського Собору існували різні способи визначення дати переміщення свята. Але Нікейські отці «вирішили прийняти александрійську практику обчислення незалежно від юдейської Пасхи, постановивши також, що святкування Пасхи повинно слідувати за весняним рівноденням», – зазначає «OrthodoxWiki». «Таким чином, вони відкинули антіохійську практику посилатися на юдейське обчислення при виборі дня святкування Пасхи».

«Александрія була очікуваним вибором у цьому питанні, оскільки це місто здавна славилося точністю своїх астрономів», – йдеться в інтернет-енциклопедії. «Донині Папа Александрійський зберігає титул, який відображає цей вибір Александрії, що іноді перекладається як «Владика Всесвіту», але, по суті, означає здатність судити про астрономічний стан космосу».

Розпочнемо у 2025 році?

Коли католики та інші християни Заходу святкували Великдень 31 березня цього року, Вселенський Патріарх Варфоломій промовив молитву про те, щоб наступного року спільне святкування Великодня «було не просто випадковим збігом, а скоріше початком єдиної дати для його святкування як східним, так і західним християнством». «Серед ключових обговорень [Собору] було питання про встановлення спільного графіка святкування Великодня», – сказав Варфоломій. «Ми налаштовані оптимістично, оскільки є добра воля і готовність з обох сторін».

Папа: Ми готові

Папа Франциск також висловив надію щодо спільної дати. У 2015 році Франциск сказав, що дві Церкви «повинні дійти згоди».

Коли у 2022 році Франциск прийняв з візитом Мар Ава III, Католікоса-Патріарха Ассирійської Церкви Сходу, він сказав йому: «Я хочу сказати, а фактично, повторити те, що свого часу сказав святий Павло VI: Ми готові прийняти будь-яку пропозицію, яка буде зроблена разом».

У 1997 році Всесвітня Рада Церков опублікувала документ «На шляху до спільної дати Великодня». «Все більшої актуальності набуває одне дуже делікатне питання, яке має величезні пастирські наслідки для всіх віруючих християн: необхідність знайти спільну дату святкування Великодня, Святої Пасхи, свята Христового Воскресіння», – йдеться в документі. – Святкуючи цей Празник празників у різні дні, Церкви дають розділене свідчення про цей фундаментальний аспект апостольської віри, що ставить під сумнів довіру до них та їхню ефективність у проповідуванні Євангелія у світі. Це є предметом занепокоєння для всіх християн. Дійсно, в деяких частинах світу, таких як Близький Схід, де кілька відокремлених християнських спільнот становлять меншість у великому суспільстві, це стало нагальною проблемою».

Серед іншого, документ Всесвітньої ради Церков рекомендував дотримуватися Нікейських норм (щоб Великдень припадав на неділю, наступну за першим весняним повним місяцем). У документі рекомендувалося обчислювати астрономічні дані (весняне рівнодення і повний місяць) якомога точнішими науковими методами і брати за основу меридіан Єрусалиму – місця смерті і воскресіння Христа.

Джерело: Aleteia
Переклад: «Духовна велич Львова»

Кардинал О'Меллі разом із митрополитом Мефодієм, коли він звертається до грецької православної громади під час святкування Пасхи в 2021 році. Photo by Alex Mavradis

Маргарита де ла Піза – мати дев'яти дітей та депутат Європарламенту

Іспанка Маргарита де ла Піза – єдина мати дев'яти дітей, яка засідає в Європейському парламенті. За її словами, поєднати покликання материнства з соціальними зобов'язаннями не лише можливо, але й необхідно в наш час, коли домінують ліві лобі.

Коли вона відвідує засідання Європарламенту, то зазвичай бере з собою дворічну Нонію. Її донька народилася, коли Маргарита вже була депутатом. «Всі колеги знають її», – каже вона. А нещодавно привезла до Страсбурґа свого старшого сина, 18-річного Віктора.

Маргарита де ла Піза, якій зараз 49 років, опинилася в Європарламенті на початку 2020 року, після Brexit, коли потрібно було заповнити порожні місця, залишені британськими євродепутатами. Тоді вона стала частиною невеликої групи декларованих християнських депутатів Європарламенту. За чотири роки на посаді євродепутата Маргарита де ла Піза встановила один рекорд: подала найбільше поправок серед усіх євродепутатів – 6018. Та чи збереже вона цей мандат після червневих виборів?

Коли запитують, про що її робота, вона відповідає: «Йдеться про гідність людського життя. Насправді це не політичне питання. Воно вже закріплене у Загальній декларації прав людини. Але нам здається, що якщо це зафіксовано, то вже не потрібно нічого з цим робити – а це помилка.

В усьому іншому я борюся за здоровий глузд. Саме тому я перебуваю в іспанській партії VOX. Дехто каже, що ця партія ультраправа, але це не так. Ми виступаємо за життя і боремося за здоровий глузд. За свободу, приватну власність та універсальні принципи. В Європарламенті VOX входить до групи ECR (Європейські консерватори і реформісти)».

Де ла Піза побоюється, що політики «зруйнують все те, що збудовано». Проблемою для неї є, в першу чергу, рух на підтримку абортів, а також нове розуміння гендеру як соціального конструкта, який насаджується. «Деякі з найбільш фундаментальних цінностей неправильно розуміються. Вони безпосередньо пов'язані з людською гідністю».

На запитання, чим вона займалася до того, як прийшла в Європарламент, відповідає: «У мене була власна аптека. Решту часу я була матір'ю і дбала про свою сім'ю. Материнство дає гарний погляд на багато речей».

Вона також говорить, що ми повинні протистояти сильним соціальним трендам, які знецінюють сім'ю і виступають проти материнства: «Сьогодні в суспільстві домінує тренд, спрямований проти народжуваності, ніби це щось, що ми повинні знищити, аби досягти рівності з чоловіками. Це образа. Рівність вже існує. Я вважаю, що немає потреби в контролі народжуваності. Я хочу поважати повноцінність жінки. Це також включає її фертильність і материнство. Мати відіграє унікальну роль у родині. Відсутність матерів спричиняє багато проблем у нашому суспільстві. Роль батька також важлива. Наприклад, у вихованні дітей».

Як це можливо, щоб мати сім'ї знаходила час і сили для роботи в Європарламенті? Для Маргарити ці два життєві завдання не є несумісними, хоча поєднувати їх, безумовно, нелегко: «Я не могла цього зробити, коли у мене була перша і друга дитина. Але зараз діти підтримують одне одного, і я маю відповідне оточення. Мої мама і тато живуть з нами, тож вони допомагають. А старші діти допомагають мені з меншими». Вона з усмішкою показує на Віктора: «Він наглядає за іншими в навчанні».

Для неї очевидно, що матері багатодітних сімей мають бути в парламенті. «Інакше питання прав жінок будуть піднімати лише депутати, які мають зовсім інші життєві орієнтири. Такі не здатні зрозуміти, що означає мати сім'ю. Відчувати безкорисливу любов. Тож її красу треба поширювати».

Іспанська депутатка вважає, що багато соціальних проблем – таких як самогубства і насильство – пов'язані з сімейним життям. «Держава може організувати опіку, але це не те ж саме, що турбота і відчуття. Для цього потрібна сім'я».

Маргарита чітко говорить про свою віру: «Я – католичка. З цієї точки зору, людина має безмежну цінність. Ця гідність незгладима. Тому я борюся за життя. Як я вже сказала, це не політичне питання. Це пов'язано з цінностями. Я вважаю, що людина стоїть на вищому рівні, ніж тварина чи якась річ».

Де ла Піза вказує на небезпеку, яку несе гендерна ідеологія: «Вона не має розуміння людської гідності. Вона ставить під сумнів життя усіх нас. Те саме стосується і сурогатного материнства. Дитина стає наче річ. Проституція перетворює жінку на засіб для задоволення. Це не приносить краси. Тільки істина приносить красу».

Підсумовуючи свою діяльність в Європарламенті, вона стверджує, що найважливішою була робота в комісії з питань прав жінок. «До цього я по-іншому дивилася на те, що важливо для жінок. Якби мене там не було, я не знаю, що було б зараз. Наприклад, я залишалася там для того, щоб донести послання «За життя». Навіть колеги оцінили мою присутність».

Які шанси на переобрання у католицької депутатки Європарламенту, відданої ідеї захисту життя? Наразі вона є п'ятим номером у списку кандидатів, а її партія має чотирьох депутатів Європарламенту. Однак опитування показують, що VOX, швидше за все, отримає ще два або три місця. Тому важливо провести хорошу кампанію, щоб заохотити людей голосувати за захист життя, сім'ї та здорового глузду.

Якщо їй не вдасться знову стати депутатом Європарламенту, вона переконана, що Бог використає її здібності в інший спосіб: «Є багато інших речей. Я тут, щоби служити, але можу робити це також і в іншому місці. Це не мені вирішувати. Це не перший раз, коли моє життя змінюється. Я знайду інші способи втілити своє покликання. Буде добре, якщо матиму більше часу. Але я довіряю Богові. Він готує мою програму краще, ніж я сама. Він – той, хто все це організує».

Джерело: Opoka

Митрополит Ігор поблагословив учасників міжнародного артфоруму «Незламний золотий мольберт»

1 червня, у День захисту дітей, у Львівському палаці мистецтв відбувся міжнародний артфорум «Незламний золотий мольберт».

Під час презентації виставки відбулася фіксація світового рекорду із занесенням у Книгу світових рекордів за найбільшу у світі картину, завдовжки 17 та заввишки 1.40 метра. На експозиції представили понад 2200 творів професійного та дитячого мистецтва, що також увійшло до світового рекорду.

Міжнародний мистецький форум «Незламний золотий мольберт» започаткований 24 лютого 2022 року. Експозиція виставок формується з творів мистецтва дітей і художників (до і під час війни) – учасників з 29 країн світу. Після України мистецькі заходи планують провести в Ізраїлі, Німеччині, Польщі, Швейцарії та інших країнах світу.

До участі у відкритті запросили понад 600 учасників, сто з яких приїхали з Харківської, Сумської, Миколаївської, Херсонської, Запорізької, Тернопільської, Івано-Франківської, Волинської, Закарпатської та інших областей України.

У межах проєкту також відбулась благодійна виставка-продаж на збір коштів для ЗСУ.

Форум став можливим за сприяння департаменту з питань культури, національностей та релігій ЛОВА. Організатори: Благодійний фонд «Львівська дитяча галерея», засновниця форуму «Незламний золотий мольберт» Ольга Михайлюк.

У Львові відкрили Медичну клініку УКУ

23 травня Український католицький університет урочисто відкрив Медичну клініку УКУ – новий центр медичної допомоги, освіти та досліджень. Клініка стала частиною «Стратегії розвитку УКУ 2030», спрямованої на зцілення ран війни та виконання місії служіння через медичну практику і піклування про здоров'я.

Чин освячення клініки очолив єпископ-помічник Львівської архиєпархії, сенатор УКУ владика Володимир. «Медична клініка УКУ – це місце, де медицина – в дії. Тут фахівці служитимуть матері медицини – людині в потребі. Адже медицина удосконалюється, щоб допомогти людині, яка хворіє», – зазначив архиєрей у своєму слові.

«Початок повномасштабного вторгнення та нові виклики війни спонукали УКУ переосмислити ідею створення медичної установи, розширити меню послуг для громади і більше уваги сконцентрувати на зціленні ран війни – реабілітації, ерготерапії, психологічній підтримці ветеранів та постраждалих від військових дій», – наголошує проректорка УКУ, голова наглядової ради клініки Наталка Климовська.

Під час відкриття та освячення медичної клініки віцепрезидент УКУ о. Богдан Прах наголосив, що місія університету – бути там, де є потреба.

Місія Медичної клініки УКУ – побудувати новий вид взаємодії між лікарем і пацієнтом, більше уваги приділяти запобіганню захворюванням, виробити культуру піклування про власне здоров'я. Основними напрямами роботи Медичної клініки УКУ стане сімейна медицина, психологічна допомога, фізична терапія та ерготерапія.

Очолює Медичну клініку УКУ Оксана Ковальська – лікарка-терапевт, кардіолог, досвідчена керівниця та менеджерка в галузі охорони здоров'я, волонтерка, яка має 15-річний досвід медичної практики, зокрема з іноземними медичними установами та пацієнтам. За її словами, у клініці можна підписати електронну декларацію – це можливість отримувати безкоштовну первинну медичну допомогу, згідно з переліком первинних медичних послуг, гарантованих державою.

Прес-центр УКУ

У Помпеях відбувся День молоді Апостольського екзархату в Італії

З 1 по 2 червня в м. Помпеї, з благословення владики Діонісія, Апостольського екзарха для українців католиків візантійського обряду в Італії, відділ душпастирства молоді вдруге провів День молоді екзархату. Зустріч об'єднала молодіжні спільноти з різних міст Італії, а також з України. Учасники взяли участь у молитвах, катехизаціях, дискусіях, екскурсіях та інших заходах, спрямованих на духовне зростання і культурний обмін.

Подія розпочалася в суботу, 1 червня, коли учасники прибули на територію санктуарію Пресвятої Діви Марії святої вервиці в Помпеях. Після привітань і вступних промов, які виголосили брат Іван Височанський та Ольга Круглій в Освітньому центрі блаженного Бартоло Лонго, до молодих людей із вітальним словом звернувся владика Діонісій. Архиєрей наголосив на тому, що людина має великий скарб – своє серце. Він закликав присутніх у ці дні задуматися, послухати, відкритись, «наповнити свою життєву сумку сенсом життя».

Відтак молодь зібралася на площі Святого Івана XXIII для катехизи, яку провів владика Петро, єпископ-помічник Коломийської єпархії УГКЦ.

Суботнього вечора відбувся концерт, традиційні українські розваги та конкурси.

У неділю, на другий день заходу, учасників поділили на три групи для екскурсій. По завершенні екскурсій учасники мали можливість приєднатися до молитви на вервиці до Помпейської Богородиці разом з італійською громадою в базиліці. Після цього відбулася панельна дискусія, модераторкою якої була Ірина Юркевич, адвокатка, докторка права.

Відтак відбулася Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив владика Діонісій у папській базиліці Пресвятої Діви Марії святої вервиці. Під час проповідницького слова єпископ звернувся до молоді «Наше життя – це дар від Бога і це запрошення до участі в Божому житті, до повноти життя».

Пресслужба Апостольського екзархату в Італії

Митрополит Борис отримав престижну нагороду «Ellis Island Medals of Honor»

18 травня відбулася щорічна церемонія вручення почесних медалей «Ellis Island». Ця відзнака є однією з найповажніших нагород Сполучених Штатів Америки та вручається американцям, які віддані служінню країні та народові. Нагородження відбувається на острові Елліс, який від 1892 до 1954 року функціонував як імміґраційна служба федерального уряду США, через яку пройшло приблизно 20 млн осіб.

Цьогорічну нагороду отримав серед інших і митрополит Борис Ґудзяк, архиєпископ Філадельфійський УГКЦ. Лауреати представляли різні сектори, зокрема бізнес, медицину, військову службу, освіту, політику, засоби масової інформації та шоу-бізнес. Багато з них вклали неоціненний внесок у розвиток суспільства, який стимулює створення робочих місць, сприяє безпеці мільйонів осіб і зміцнює здоров'я та добробут суспільства.

Митрополит Борис був єдиним релігійним лідером серед 88 нагороджених цього року. Кардинал Тімоті Долан, колишній лауреат нагороди, у вітальному листі до учасників відзначив «потужний голос архиєпископа Бориса, який говорить від імені стражденного народу України».

«Протягом десятиліть острів Елліс був місцем, що приймав мільйони іммігрантів. Ця нагорода відзначає спадщину іммігрантів, які приїхали до Америки та принесли плід своїм життям, – зазначив митрополит Борис. – Я вдячний за визнання для нашої громади у той час, коли Україна бореться за своє існування. Саме в контексті героїчної жертви українців і членів нашої Церкви я сприймаю отримання цієї нагороди».

Протягом історії, яка почалася 1986 року, нагороду отримували представники української діаспори у США, зокрема єпископ-емерит Василь Лостен, д-р Євген Голюка, Зеня Муха, Мирон Голуб'як, д-р Ігор Савчук та Леонард Мазур.

Пресслужба Філадельфійської архиєпархії

Відбувся злет Спілки української молоді у США

Цьогорічний злет Юнацтва Спілки української молоді в Америці в оселі СУМ в Еленвілі (штат Нью-Йорк, США), який відбувся під гаслом «Згине зло і правда переможе», зібрав понад 650 учасників.

Усіх їх благословив генеральний капелан СУМ владика Степан Сус, єпископ курії Києво-Галицького Верховного Архиєпископства, голова Пасторально-міґраційного відділу УГКЦ.

У своїй проповіді єпископ пригадав присутнім, що «бути сумівкою чи сумівцем – це бути готовим світитися для інших, показувати приклад великої любові до Бога та України».

Зауважується, що цього року Спілка української молоді в Америці відзначає 75 років від часу заснування, а також постійно вшановує пам'ять українських Героїв – захисників і захисниць, що поклали життя за Україну. Серед новітніх Героїв України є також ті, хто належав до СУМ.

На завершення Божественної Літургії владика Степан разом із довголітнім сумівцем, єпископом Стемфордської єпархії УГКЦ Павлом Хомницьким помолилися панахиду за відомим сумівцем о. Романом Мірчуком та усіма полеглими Героями України.

Спілка української молоді

Єпископи УГКЦ зустрілися з Найвищим Лицарем Колумба Патріком Келлі

30 травня у Нью-Гейвені (штат Коннектикут, США), в головному будинку Лицарів Колумба, владика Степан (Сус) та владика Павло (Хомницький) зустрілися з Найвищим Лицарем спільноти Лицарів Колумба Патріком Келлі.

Владика Степан передав вітання від Блаженнішого Святослава й висловив підтримку пасторальних та соціальних проектів УГКЦ під час війни, зокрема «Живого Телебачення», а також розповів про програму УГКЦ «Зцілення ран війни».

«Живе телебачення» сьогодні є голосом нашої Церкви, – зазначив владика Степан, – зокрема на окупованих територіях і в Криму, там, де є наші вірні, які хочуть чути, молитися, бути з нашою Церквою».

Архиєрей також подякував за підтримку різних гуманітарних проєктів, зокрема роздачу продуктових наборів на прифронтових територіях України. Відтак він розповів Патріку Келлі про місцеву працю в Україні, попросив, щоб Лицарі Колумба були голосом нашого народу в тих країнах, де діє ця організація.

Найвищий Лицар запевнив, що постійно слідкує за перебігом ситуації в Україні та шукає різні способи допомогти Католицькій Церкві обох обрядів в Україні. Пан Келлі з приємністю згадував візити в Україну, зокрема зустріч із Блаженнішим Святославом у Львові, а також зустрічі з душпастирями, які в час війни жертовно служать людям.

Департамент інформації УГКЦ

«Церква в потребі»: Україні потрібна духовна, не лише матеріальна підтримка

2 червня завершився візит в Україну представників міжнародної благодійної організації «Допомога Церкві в потребі». Від початку повномасштабної війни ця Папська фундація, що має представництва у 23 країнах світу, активно підтримує католицькі спільноти, які служать у виснаженій війною країні.

За словами виконавчого директора товариства Реґіни Лінч, зростає потреба у підтримці тих, хто травмований війною. «Ми вже багато років підтримуємо священиків, черниць та кандидатів до священства в Україні. Сподіваємося, що в нинішній ситуації вони нестимуть допомогу людям, які постраждали від травм війни. Під час нашого візиту в Україну ми помічаємо в багатьох місцях потребу в підтримці вже не тільки на матеріальному рівні, але дедалі частіше і на психологічно-духовному», – розповіла вона.

Це підтверджують слова сестри Єроніми Конрацької, яка вже багато років допомагає жінкам вулиці, а зараз очолює Альбертинський жіночий притулок у Львові. «Дедалі більше людей переживають трагедію втрати своїх близьких. Жінки, які пережили смерть чоловіка, батька чи сина, не завжди здатні піднятися самотужки. Вони потребують нашої підтримки та близькості», – підкреслює черниця.

Діяльність «Допомоги Церкві в потребі», як зазначає Реґіна Лінч, це не лише матеріальна підтримка, але й молитовний ланцюг. «Варто пам'ятати, – наголошує вона, – що багато наших жертводавців, окрім матеріальної підтримки, декларують і свою духовну підтримку. По всьому світу вони моляться за мир в Україні і просять у Бога благодаті для зцілення людей від різних травм, завданих війною».

Делегація товариства, до якої входили представники різних національних осередків з різних частин світу, провела низку зустрічей у Львові та Києві, знайомлячися з різними формами діяльності Римо-Католицької та Греко-Католицької Церков в Україні.

«Vatican News»

Владика Володимир відвідав Кьольнську архидієцезію у Німеччині

Після завершення «Католицьких днів» в Ерфурті, 3 червня, єпископ-помічник Львівської архиєпархії Володимир відвідав архидієцезію РКЦ у Кьольні, де провів низку зустрічей та долучився до молитви за мир в Україні. Зокрема, відбулася зустріч з єпископом-помічником Рольфом Штайнґойзером та генеральним вікарієм Ґвідо Ассманном.

Відтак архиєрей разом з Департаментом глобальної Церкви, який щоденно збирається на молитву за мир, скористався можливістю цього дня взяти участь в молитві за мир в Україні.

Згодом єпископ-помічник відвідав студії відомого «Domradio» та зустрівся з адміністратором Ґеральдом Маєром, подякувавши за молитву та голос правди про Україну.

Владика Володимир взяв участь у парафіяльному святі української громади в Ерфурті

1 червня за участі єпископа-помічника Львівської архиєпархії Володимира відбулася Архиєрейська Божественна Літургія з нагоди храмового празника громади Всіх Святих Українського Народу м. Ерфурт. Моління очолив апостольський екзарх для українців Німеччини та Скандинавії владика Богдан Дзюрах.

Окрім місцевих українських душпастирів о. Богдана Луки та о. Ярослава Садового, Святу Літургію також співслужили голова Конференції римо-католицьких єпископів України владика Віталій Скомаровський, представники делегації від УГКЦ на «Днях католика», що проходили у той час в Ерфурті, економ курії Львівської архиєпархії о. Володимир Ольшанецький, протодиякон Львівської архиєпархії Назарій Ярунів, духівник Східної колеґії о. д-р. Іван Качала, офіціал церковного суду м. Ерфурт о. Андреас Фрідель та адміністратор катедрального храму м. Ерфурт о. Бернґард Драпац.

У своїй проповіді апостольський екзарх наголосив на тому, що цього дня Церква вшановує всіх святих українського народу, а відтак українці єднаються, як спільнота улюблених Божих дітей, з небесною Церквою українського народу. Також владика Богдан, згадуючи блаженну Едіґну та новомучеників XX століття, навів присутнім у храмі слова святого Папи Івана Павла II, який беатифікував у 2001 році блаженних новомучеників: «Нехай же святість буде прагненням усіх вас. Нехай свідчення новомучеників не стане для вас лиш причиною для вихваляння, а буде запрошенням для їх наслідування», – зацитував єпископ слова понтифіка.

Потім проповідник звернувся до людей із закликом прийняти Божу любов і старатися жити тією любов'ю, люблячи ближніх, таким чином виявляючи любов до Господа, що, у свою чергу, і є вірним шляхом до святості.

Апостольський екзархат для українців у Німеччині та країнах Скандинавії

Хто такий християнин?

Для того, щоб називати себе християнином, не вистачить тільки почути про Бога. Адже християнами нас робить віра і власне життя. Про це на своїй сторінці у соцмережі «Фейсбук» роздумує єпископ Чиказької єпархії Святого Миколая УГКЦ Венедикт (Алексійчук).

«Хто такий християнин? Це той, який повірив у проповідь Христа; той, який повірив у воскресіння Христове; той, який своєю вірою ділиться з іншими», – зазначає єпископ.

Разом з тим, зауважує він, не досить десь і щось почути про Бога. Існує багато всіляких теорій, але питання в тому, чи самі ми віруємо в Ісуса Христа і приймаємо Добру новину, яку Він приніс: «Ми багато знаємо, що інші говорять про це, але чи ми віруємо в це?»

«Наше життя завжди показує, наскільки наша віра міцна, наскільки ми її реалізовуємо, наскільки наша віра завжди виявляється у наших вчинках. Саме власною вірою та власним життям ми стаємо свідками Ісуса Христа для всього світу і для кожної людини, яку стрічаємо», – наголошує владика Венедикт.

Чи можна називати священика «отцем»?

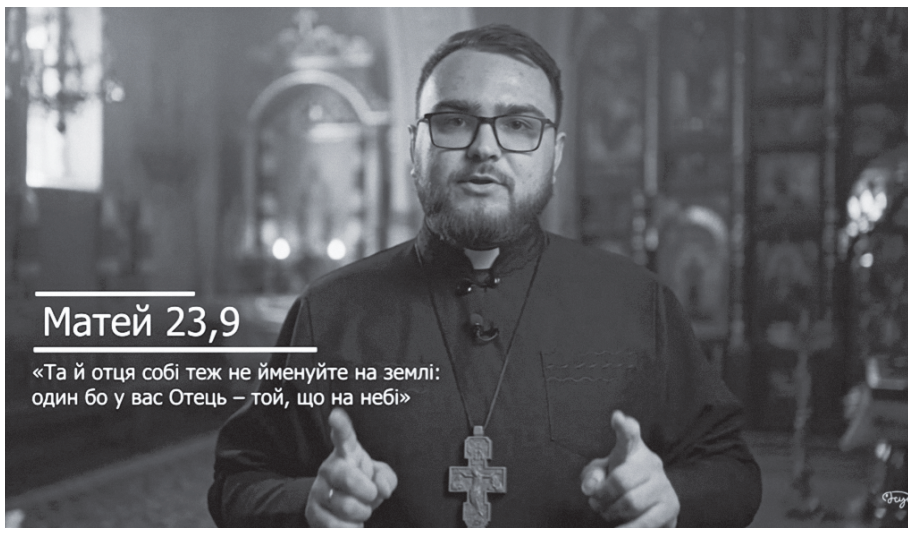

В українських Церквах здавна побутує звичай називати священиків «отцями». Проте у наш час не припиняються суперечки про те, наскільки це доцільно. Прихильники цього звичаю говорять про особливе духовне батьківство, яке священик має над своєю парафією, над людьми, які приходять по духовну пораду й підтримку. Натомість противники заперечують таку думку, підкреслюючи: священик є грішною людиною і не може бути батьком парафіянам, та й у Святому Письмі сам Христос закликає нікого не звати «отцем», крім Небесного Батька.

Тож чи варто священика називати «отцем»? На це питання на своєму YouTube-каналі «Амвон» відповів греко-католицький священик Андрій Максимович.

Отець, Учитель, Наставник – так чи ні?

«Основний аргумент, чому не можна нікого називати отцем, наводять з уривку Євангелія від Матея, і звучить це так: «Та й отця собі теж не йменуйте на землі: один бо у вас Отець – той, що на небі» (Мт. 23,9). І все ніби логічно – не можна іменувати нікого на землі отцем. Але насправді, якщо отак виривати цитату із загального контексту, можемо собі дуже багато правил понапридумувати», – зазначає священик.

Слово Боже не можна аналізувати фрагментарно, його потрібно читати цілком. Так, наприклад, лише одна цитата вище наведеного уривка говорить: «Ви ж не давайте себе звати: Учителю, – один бо ваш Учитель, ви ж усі – брати» (Мт. 23, 8-9). За такою логікою, правдивим Учителем є лише Ісус, тому християнам у школах потрібно відмовитися від слова «учитель».

А наступна цитата в цьому фрагменті Євангелія звучить так: «Ані наставниками не звіться; один ваш наставник – Христос».

«Виходить, що апостол Павло прямо порушує ці слова Христа, бо він каже: «Слухайтесь ваших наставників і коріться, бо вони пильнують ваші душі, за які мають звіт дати», – а також: «Пам'ятайте про наставників ваших, які звіщали вам слово Боже, і, дивлячись уважно на кінець їхнього життя, наслідуйте їхню віру» (Послання апостола Павла до Євреїв, 13), де він у цих цитатах має на увазі не Ісуса, а старших у спільноті – тобто єпископів, священиків чи дияконів. Тому перш за все читайте текст цілком, не виривайте його з контексту, бо тоді це маніпуляція Словом Божим», – підкреслює о. Андрій Максимович.

Чи називає Біблія отцем когось, крім Творця?

«Коли називаємо священика «отцем», то, звісно, не прирівнюємо до Бога-Отця, що на Небі. Тут більше про духовне батьківство. Тому в церковних текстах, коли звертаємося до священика «отець» – пишемо з малої літери, якщо ж до Бога – то з великої. «Отець» щодо священика – це нарівні з татом, з духовним наставником чи учителем. Але питання, чи є у Біблії місце, де когось, крім Бога, називають отцем? І я скажу, що так. Апостол Іван Богослов у своєму першому посланні близько восьми разів вживає слово «дітоньки» до тих, кому пише це послання. Звісно, це послання не звернене до його фізичних дітей, а це означає, що він себе відчуває духовним батьком для цієї спільноти, який пише. Він же не пише «мої брати» чи ще якось, а використовує «дітоньки» – так лагідно, по-батьківськи. Також у посланні до Галатів апостол Павло використовує це ніжне слово «дітоньки», де пише точно не своїм дітям, оскільки він не був одружений», – зазначає священик.

Звісно, якщо аналізувати ці фрагменти прискіпливо, то тут не було прямо використано слова «отець». Проте у Святому Письмі є й інші приклади. Наприклад, у притчі про багача і Лазаря Ісус Христос сам вживає це слово: багач, що терпить муки в Аді, звертається до Авраама, називаючи його «отцем» – причому не випадково, адже повторюється це аж тричі.

Ще одним прикладом є святий диякон Стефан, який перед каменуванням, перед тим, як віддати своє життя за віру, звертається: «Мужі, брати і отці, слухайте» (Діяння 7,2). Тут явно звернення не до Бога-Отця, адже звучить воно в множині.

Схоже звернення апостол Павло вживає в Діяннях апостолів (22,1), де каже: «Мужі, брати й батьки». В мовах оригіналу «отець», «тато», «батько» – це одне слово. Тому й до наших фізичних батьків за версією тих, хто проти називати будь-кого «отцем», крім Бога, треба звертатись по-іншому – наприклад, «чоловік моєї мами», «син моєї бабусі» чи ще якось.

«Якщо повернутись до цитати про заборону когось називати отцем, то загальний контекст взагалі адресований фарисеям і відповідній події. Ісус засуджує їхнє лицемірство, засуджує їхню любов до перших місць, оскільки вони самі себе називають учителями, наставниками чи отцями. Засуджує саме лицемірство, щоб ця назва не була першою у служінні. Тому в майбутньому, коли вам наводять якусь цитату як так званий доказ, не полінуйтеся взяти Біблію та цілковито прочитати як мінімум усю главу чи історію, чого стосується цей уривок. Просто різні секти і так звані «знавці Біблії» виривають із контексту те, що їм потрібно, пробують маніпулювати Божим Словом, щоби підривати авторитет Церкви», – зауважує священик.

Роль імені отця

Наостанок блогер для прикладу розповідає історію, засновану на реальних подіях. На одну парафію прийшов молодий священик, який вирішив, що не дозволить, щоб до нього зверталися «отець». Він так і казав: «Говоріть до мене Василь» (вигадане ім'я – для прикладу). Цей священик постійно виправляв людей, щоби зверталися до нього саме так, і почувався певним реформатором, який знаходить підхід до людей через простоту. Та одного разу до нього підійшла парафіяльна молодь і сказала: «Вибачте, але Василь у нас є серед студентів, Василя ми можемо зустріти в барі або на риболовлі, Василь може бути нашим одногрупником. А тут, у храмі, нам не потрібен Василь – ми потребуємо отця, духового наставника і батька».

«Усі ми потребуємо духовних батьків та наставників. Скажу по правді, що самі священики між собою один одного кличуть отцями – навіть коли ми є одного року народження, чи молодші, чи друзі – все одно відчуваємо це духовне синівство та батьківство, яке не є на рівні з Отцем Небесним, але є на рівні з учителем, апостолом та наставником. Моліться за своїх отців!» – підкреслює о. Андрій Максимович.

«Духовна велич Львова»

Улюблені напої Римських Пап XXI століття

Існує відомий вислів: «Нам потрібні святі, які носять джинси і п'ють «Кока-колу». Чи стосуються ці слова трьох Пап XXI століття? Якими були їхні улюблені напої? Дізнаймось про це.

Улюблений напій святого Івана Павла II – це...

Почнемо зі святого Івана Павла II. У Святішого Отця був певний шипучий напій, який він дуже любив. І в його випадку приказка «Нам потрібні святі, які носять джинси і п'ють «Кока-колу» точна 1:1, тому що Папа любив «Кока-колу», хоча і не носив джинсів.

«Кока-кола» – напій, який, як відомо, було важко знайти в комуністичній Польщі, але значно легше – у Ватикані, куди майбутній Папа подорожував як єпископ і кардинал. Кажуть, що під час Другого Ватиканського Собору він любив ходити до буфету під час ранкової перерви саме для того, щоби попити «Кока-колу». Цей смак згодом супроводжував його протягом усього понтифікату. Його співробітники згадують, що коли Папа подорожував літаком, то дуже часто просив цей напій, тому всі знали, що потрібно завжди мати кілька бляшанок про запас.

А який напій найбільше любив Венедикт XVI?

Венедикт XVI найбільше асоціюється з… баварським пивом! І недарма, адже Папу можна було побачити з кухлем доброго пива, що пов'язано з його німецьким походженням. Німеччина, безсумнівно, є країною, що тече пивом. Найпопулярнішим зображенням Святішого Отця з пивом є кадр з його 90-річчя, коли в квітні 2017 року, через чотири роки після зречення, в монастирі Mater Ecclesiae Папа-емерит, сидячи поруч зі своїм братом, випив повний кухоль пива.

Папа, однак, дуже рідко вживав алкогольні напої. Набагато більше він любив… «Фанту». Він пив її практично щодня, навіть до чотирьох банок на день. «Для кардинала Ратцінґера улюбленим напоєм завжди була Фанта», – згадує власник ресторану в Борґо, районі поблизу Ватикану, куди майбутній Папа регулярно навідувався до 2005 року.

Однак, виявляється, у Венедикта XVI була своя версія напою, а точніше – певний таємний мікс. Папа поєднував «Фанту» з… пивом! Мабуть, ця специфічна суміш позитивно впливала на його травлення, адже Венедикт XVI був найстаршим Святішим Отцем в історії.

Що п'є Папа Франциск?

Папа Франциск, як відомо – арґентинець за походженням. І так сталося, що саме Арґентина є батьківщиною парагвайського падуба, з якого виготовляють настій єрба-мате. Виявляється, Святіший Отець народився в Буенос-Айресі, та ще й у родині, яка дуже любила цей напій. Тож можна сказати, що у Франциска пиття мате було в крові. Це не змінилося з початком його понтифікату, і він приніс традицію пити цей напій у Ватикан і навіть бере його в кожну свою поїздку. Як повідомляється, це дозволяє йому заспокоїти нерви.

Джерело: Aleteia.es

Як Богородиця долала комуністичний режим: в УГКЦ розповіли про «Грушівське чудо»

В рамках проєкту «Історії з історії УГКЦ» «Живе Телебачення» опублікувало відео про об'явлення Богородиці, що відбулося 26 квітня 1987 року у с. Грушів на Дрогобиччині. Ця подія відіграла особливу роль не лише у звільненні та легалізації УГКЦ, а й у подальшому падінні Радянського Союзу. Про «Грушівське чудо» розповідає о. Тарас Бублик, старший викладач Інституту історії Церкви УКУ.

Історія Грушівської святині сягає ще позаминулого століття, проте у 1987 році вона набрала нового значення. «Грушів на Дрогобиччині – це відомий ще з XIX ст. паломницький центр, до якого протягом багатьох років ходили прочани на поклін Пресвятій Богородиці та Її чудотворній іконі. За благословенням Апостольського Престолу у Грушеві три рази в році відбувалися відпусти, на які приходили вірні з усіх країв. За даними «Шематизму», до парафії в Грушеві Мединицького деканату Перемиської єпархії належало дві церкви і каплиця. Зі становленням радянської влади одна церква в 1959 році була зачинена. Саме на балконі цієї зачиненої святині 26 квітня 1987 року дванадцятирічна Марія Кізин побачила силует жінки в чорному. Вона покликала своїх рідних та сусідів. Чутка про чудо протягом дня облетіла всі навколишні села, згодом увесь регіон та сусідні області – і тоді почали їхати прочани. Очевидці свідчили, що бачили живу постать, однак не всі описували бачене однаково. Проте всі присутні були переконані, що ця постать – Пресвята Богородиця», – розповідає о. Тарас Бублик.

Об'явлення у Грушеві порівнювали із подібними випадками, що передували війнам та великим випробуванням. Особливе значення надавали дню – адже воно відбулося рівно через рік після катастрофи на Чорнобильській АЕС.

Радянська влада намагалася боротися із паломницьким рухом до Грушева різними способами, проте в результаті лише поширила відомості про нього та інші відпустові місця, зокрема присвячені Богородиці. А вже через кілька років Українська Греко-Католицька Церква вийшла із підпілля, а Радянський Союз був зруйнований.

«Духовна велич Львова»

Свідоцтво про реєстрацію КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більдредактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів, Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл.№_____